

Setkání

BISKUPSTVÍ ČESKOBUDĚJOVICKÉ

září 2021 / ročník XXXI

Proč musela
kněžna
Ludmila
zemřít?

Jáhenské
svěcení
Pavla Kasala

Udělení medailí
sv. Auraciána
2021

DIECÉZNÍ POUŤ ČESKÉ BUDĚJOVICE sobota 9. 10. 2021

9.00 Příjezd – úvodní program

divadlo o životě sv. Jana Nepomuckého v provedení souboru Johánek z Nepomuku
katedrála sv. Mikuláše

10.30 Mše sv. s biskupem Vlastimilem

klášterní kostel Obětování Panny Marie

13.30 Přednáška prof. Martina Weise

Biskupství českobudějovické

dále komentovaná prohlídka nově opraveného kláštera s Ing. Jiřím Míchálem
a komentovaná prohlídka nově opraveného biskupství PhDr. Jiřím Váchou,
dětský program, adorace, přimluvná modlitba, zpověď, ostatky sv. Jana Nepomuckého

15.30 Společné zakončení

PASTORAČNÍ
STŘEDISKO

BISKUPSTVÍ
ČESKOBUDĚJOVICKÉ

Obsah

Editorial	3
Reportáž z jáhenského svěcení Pavla Kasala	4
Výročí sv. Ludmily, 1100 let od její smrti	5
Proč musela kněžna Ludmila zemřít?	6
Udělení medailí sv. Auraciána 2021	8
Relikviáře svatých	10
Slovo života pro děti	12
Panna Maria nás učí radosti z víry	14
Anketa s řediteli církevních škol	15
Nový začátek školního roku	17
Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater	17
Projektové dny přinášejí do života dětí vždy něco navíc	18
Diecézní centrum pro rodinu nabízí a zve	18
Dětský tábor Hraničářův učeň	18
30 kilometrů pro Charitu	19
Pozvánka na Nazaretská setkání	19
Včelnička: žehnání nové kaple, zvonu a pamětní desky J. J. Rücklovi	20
Sochy pro Budějckou stravenku	21
Sborník z konference o J. J. Rücklovi	22
„Srdce na cestě“	22
Personalie	23
Letní hudební putování ke slávě Boží	24

Měsíčník AKTUALITY – SETKÁNÍ

Vydává Biskupství českobudějovické

Kontakt: Biskupská 4, 370 01 České Budějovice,
e-mail: setkani@bcb.cz

Redakční rada: JUDr. Jan Kotous – předseda,
P. Dr. Zdeněk Mareš Th.D., Mgr. Ondřej Doskočil, Th.D.

Šéfredaktor: Ing. Petr Samec, Dr.

Grafika a sazba: Zuzana Prokopová

Tisk: Inpress a.s., České Budějovice
Evidenční číslo MK ČR E 6603

ISSN 1212-8074

**Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení rukopisů
a nezodpovídá za obsah inzerce.**

Uzávěrka příštího čísla je 10. 9. 2021

Vážení odběratelé, náklady na výrobu jednoho čísla činí 25 Kč. Přispět na ně můžete formou daru pro diecézi na účet Biskupství českobudějovického u Sberbank cz, a.s.: 4120000636/6800, variabilní symbol 11. Účtárna biskupství na vyžádání vystaví doklad o daru pro daňové účely.

Foto na titulní straně: Obraz z kostela sv. Petra a Pavla v Horažďovicích představuje mučednickou smrt sv. Ludmily, která klesá na zem jsouc škrcena dvěma vrahy (Tunna a Gommon) ve zbroji. V oblacích se vznášejí andělé, z nichž jeden přináší věnec a druhý pozvedá palmovou ratolest, atributy mučedníků; foto: archiv BCB.

Podrobný program Diecézní poutě 2021

DATUM: sobota 9. října (předvečer pro mládež již v pátek 8. října)

TÉMA: Vzhůru k vodám (Iz 55, 1)

PATRON: sv. Jan Nepomucký, narozen 1340 nebo 1350 (letos 661 nebo 671 let od jeho narození). Je patronem naší diecéze, národním patronem Čech a dále patronem všech vod, proti povodním a přírodním pohromám, proti nebezpečí z vody, patron ochrany mostů, lodníků, rybářů a poutníků.

SOBOTNÍ PROGRAM:

9:00 Příjezd – úvodní program (katedrála)

- přivítání poutníků (otec biskup Pavel)
- představení programu (Anna Houzarová)
- divadlo o životě sv. Jana Nepomuckého (divadlo Johánek z Nepomuku)

10:00 Neliturgický průvod do klášterního kostela se sochou sv. Jana Nepomuckého

10:30 Pontifikální mše svatá

(kostel Obětování Panny Marie)

- sakristie (biskupové, kanovníci), knihovna (kněží, jáhni)
- rajská zahrada – bohoslužba slova pro děti (přijdou na nesení darů, deky na zemi)
- úkon kajícího: kropení lidu, obnova křestních závazků
- hudební doprovod: varhaník pan Vochozka
- homilie: Otec biskup Vlastimil na téma žížeň po spáse
- mešní sbírka na náklady poutě
- čtení – rodina Fokoláre
- dary – rodina Neokatechumenátní cesty
- poděkování a předání květiny – rodina Charismatická obnova

- po mši žehnání medailek a obrázků a předání poutníkům při vycházení z kostela (Škola Marie)

12:00 Oběd, občerstvení před sakristií (řeholnice)

13:30 Odpolední program

- Přednáška „Počátky křesťanství v Čechách“: Prof. M. Weis
- dolní sál biskupství

Prohlídky:

- povídání o klášteře a kostele: Ing. J. Michal
- prohlídka nově opravené rezidence biskupa: PhDr. J. Vácha

Ostatek sv. Jana Nepomuckého:

kostel Svaté Rodiny + modlitba za povolání – řeholnice z ČB

Adorace, zpověď a přímlovná modlitba:

katedrála – Rodina Panny Marie z Nových Hradů

Program pro děti: klášterní zahrada, kašna na náměstí

15:30 Společné ukončení v katedrále

V klášterní chodbě bude instalována interaktivní výstava o vodě.

Editorial

Milí čtenáři,

držte v ruce první poprázdňinové číslo našeho časopisu. Je září, měsíc, kdy je zahajován nový školní rok, vzpomínáme na prožitky z dovolené, ale také si připomínáme dva naše v pravdě národní svaté, kněžnu Ludmilu a knížete Václava. Dobu, kdy se Ludmila narodila, tedy celé 9. století, lze považovat za čas našeho vstupu do dějin. Narodila se jako „*pohanka*“, přijala křesťanství, v něm také žila a vychovala svého vnuka Václava. Svou mučednickou smrtí před 1100 roky právě jemu symbolicky předala štafetu víry, kterou on beze zbytku naplnil.

Nedávno jsem četl v úvodníku populárního časopisu zajímavou parafrázi údajného a slavného Aristotelova výroku, že „*čím víc vím, tím víc vím, že nic nevím*“. Autor tam současně připomněl známý paradox, kterým je v současnosti skutečnost víry v Boha u velkého množství učenců z nejrůznějších oborů exaktních věd. O nás Čechy se říká, že jsme národem největších ateistů na světě, i když většinou přiznáváme, že „*je něco mezi nebem a zemí co lidský rozum obsáhnouti nemůže*“. Takže vlastně „*víme, že nic nevíme*“. Podobně, ať jsme věřící nebo nevěřící, všichni bez rozdílu uctíváme „*dědice*“ České země sv. Václava jako skutečného zakladatele našeho státu. Označení „*dědic*“ není ovšem termínem jednoznačným. Historicky se vztahoval na sedláka, který po předcích seděl na usedlosti, jež mu za žádných okolností nemohla být odňata a byl svobodný. V tomto smyslu historických souvislostí lze také chápat postavu knížete sv. Václava, věčného vlastníka – dědice České země, která mu nemůže být nikdy odňata a je proto navěky svobodná. Snad právě to měl na mysli Karel IV., když nechal zhotovit novou královskou korunu, symbol moci a suverenity Zemí koruny České a dal ji do věčného vlastnictví právě sv. Václavu. Zdůraznil tak nejen její posvátnost, nezcizitelnost, ale také deklaroval, před celým tehdejší svět, ideu sakrality české státnosti. Ta se projevuje především v myšlence svatováclavské, myšlence tisícileté státní a duchovní identity, která nemá nic společného s dnes moderním sebeurčením národů.

Státní svátek 28. září je v kalendáři označen jako „Den české státnosti“. Měl by být mementem nejenom mučednické smrti sv. Václava, ale také připomínkou, že naše samostatnost, ať již byla v průběhu dějinného vývoje jakkoli znásilňovaná a omezovaná, má základní kámen podložený vírou „*kterou brány pekelné nepřemohou*“.

JUDr. Jan Kotous, předseda redakční rady Setkání

Reportáž z jáhenského svěcení Pavla Kasala

V sobotu 17. července 2021 přijal vzkládáním rukou Otce biskupa Vlastimila jáhenské svěcení Pavel Kasal. Obřad v zaplněné katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích začal v 10:00.

Foto: Petr Samec

Zúčastnilo se jej mnoho kněží nejen z českobudějovické diecéze, ale také seminaristé z Českých Budějovic, Prahy, Olomouce a Říma. Nejvýznamnějšími hosty obřadu byli vicerektor Papežské koleje Nepomucenum P. Vojtěch Novotný a rektor Arcibiskupského semináře Praha P. Jan Kotas. Slavnosti se zúčastnili také farníci z Kamenného Újezdu, Humpolce, Vodňan a dalších míst.

V promluvě Otce biskupa Vlastimila zaznělo mimo jiné:

„...Milý spolubratře Pavle, odpověď na Boží volání jsi postupně objevoval ve svém srdci a projevem své víry jsi vyjádřil souhlas s Jeho vůlí. Tvoje vnitřní odhodlání, intimní přátelství s Kristem, Tě dovedlo k odvaze dnes, před biskupem, vstoupit do jeho plánu spásy.

... Uvědom si, že mezi jeho nesmírným darem, který dnes přijímáš a Tvými dovednostmi, existuje obrovská disproporce, která v Tobě může probouzet i pocit nedostatečnosti. Bůh Tě ale zná, a proto není důvod, abys Ho jakkoliv omezoval v konání jeho vůle a plně se odevzdal do jeho služby.

... Neměj strach rozdávat z bohatství Tvého srdce zvláště lidem, kteří Ti nemohou splácet, ať to nejlepší z Tebe je k užítku pro ty nejchudší, nejzranitelnější, slabé a na okraji společnosti. Za okamžik se staneš příjemcem velkého daru, měj vždy na paměti svou křehkost a své slabosti. Ne sobectví, ale pokora srdce, jak

nás k tomu vybízí sv. Pavel v dnešním čtení, ať Tě provází při uchovávání přijatého daru.

... Buď opatrný a ostražitý ve svých vztazích i v autentickém svědectví života. Kéž příklad a přimluva Panny Marie Budějovické, do jejíž mateřské ochrany Tě dnes světuji, společně i s celou naší diecézí, nám všem pomáhá konat dobré skutky, které poslouží našim bratřím a sestrám na cestě k Bohu. Amen.“

Po vysvěcení poděkoval nový jáhen Otcí biskupovi za duchovní i materiální podporu, všem učitelům a kněžím, kteří mu po celé období sedmi let studia předávali znalosti, rady, zkušenosti a posilovali jej na jeho cestě. Závěrečné poděkování patřilo rodině Pavla Kasala, zvláště mamince, tatínkovi a třem sestrám: *„Vždy, když jsem potřeboval Vaši podporu, tak jsem od Vás tu podporu dostal, a to v míře mnohem větší, než bylo potřeba. Děkuji Vám všem!“*

Na závěr převzal Pavel Kasal ustanovení k jáhenské službě v Římskokatolické farnosti – děkanství u kostela sv. Mikuláše v Českých Budějovicích. Kromě své služby pro farnost bude Pavel Kasal navíc vyučovat náboženství na Biskupském gymnáziu J. N. Neumanna a Církevní základní škole České Budějovice.

Petr Samec

Foto: Radek Gális

Foto: Mirka Dolanská / Člověko víra

Výročí sv. Ludmily, 1100 let od její smrti

Co nabízí Pastorační středisko?

Rok 2021 je pro naši českou církev rokem dvou významných výročí. V květnu jsme oslavili 300 let od blahořečení sv. Jana Nepomuckého a v září uplyne 1100 let od smrti sv. Ludmily. Kdo by neznal první historicky doloženou přemyslovskou, a tedy českou, kněžnu a babičku sv. Václava. Jméno Ludmila je slovanského původu a ve stejné nebo podobné verzi jej najdeme i v jiných jazycích, některé české nositelky mohou mít ještě i archaickou podobu Lidmila.

Na Tetíně, kde Ludmila dožila svůj život, bude v sobotu 18. září **Svatoludmilská národní pout'**, v 11:00 bude slavnostní bohoslužba celebrowaná papežským legátem. K tomuto výročí existuje web svataludmila.cz, kde najdete podrobné informace k Národní pouti i pozvánky k dalším akcím a jiné, např. **„Šperk svaté Ludmily – Poděkujte ženám za jejich péči nejen během pandemie“**.

I naše Pastorační středisko pamatuje na tuto první českou světici a připravilo a nabízí také něco vám, milí čtenáři. Z Českých Budějovic Diecézní centrum pro seniory vypravuje **poutní zájezd pro seniory** za sv. Ludmilou na Tetín přímo v den jejího svátku 16. září ve spolupráci s farností sv. Jana Nepomuckého v Českých Budějovicích. Odjíždět se bude v 8:00 ze zastávky MHD Jánská u kostela sv. Jana Nepomuckého. Pro děti zase Diecézní centrum pro katechezi chystá **duchovní obnovu se sv. Ludmilou** od pátku 17. do neděle 19. září na Ktiši. Katechetka Mgr. Markéta Grillová, která se věnuje vstupům a vzdělávacím programům pro děti a školy, připravuje **program s únikovou hrou o sv. Ludmile**. Více informací a také podrobnosti k přihlášení k těmto akcím najdete na webu Pastoračního střediska prolidi.online. Na tomto webu také naleznete v akcích sekci **„Výročí svaté Ludmily“**, kde pro vás shromáždíme různé modlitby, podněty, filmy, videa, písně apod.

V rámci Svatoludmilské národní pouti bude v sobotu odpoledne již **tradiční setkání Ludmil a Bořivojů** na Tetíně. Sv. Ludmila, která žila na přelomu 9. a 10. století, svým životem naplnila význam jména – byla „lidu milá“ natolik, že brzy po její smrti ji lidé uctívali jako svatou. Již od 10. století si každé období nese zvláštní úctu k této světici. První kostel jí byl zasvěcen začátkem 13. století na Tetíně, kde byl vystavěn také nový přemyslovský hrad. Třeba Karel IV. ji měl jako svou pramáti ve veliké oblibě a vnímal ji jako patronku rodin, české země a svého přemyslovského rodu. Ve 14. století byla také zařazena do sboru českých patronů, se kterými je od té doby často v umění zobrazována. Zřejmě díky jejímu (předpokládanému) původu na Mělnicku a jeho vinařské tradici ji v této době vinaři přijali za svou patronku.

Nejen Ludmilám k jejich svátku, ale všem babičkám i ženám přejeme požehnané dny plné radosti, naděje i síly do těžkých chvil, ale vždy podpořené vírou v našeho Pána, kterému důvěřovala i sv. Ludmila.

Iva Hojková, Pastorační středisko

Proč musela kněžna Ludmila zemřít?

V letošním roce si připomínáme 1100 let od mučednické smrti kněžny Ludmily. Dějiny vládnoucího českého rodu Přemyslovců jsou značně dlouhé a sahají od nepaměti, od dob vypravování starců až do roku 1306, kdy Václavem III. vymřeli po meči legitimní příslušníci rodu Přemysla Oráče. Je to tedy doba zahrnující půl tisíciletí – pokud ji budeme počítat od knížete Bořivoje, historicky prvního doloženého českého vladaře, který se svou chotí přijal křest.

Pohlédneme na postavu knížete Bořivoje a jeho manželky Ludmily ve světle nejstarších legend. Postava českého knížete Bořivoje a jeho manželky Ludmily nás tak uvádí do období Velké Moravy, kde z rukou Metoděje Bořivoj přijal křest i s celou svou družinou. Kněžna Ludmila přijala křest o něco později než její manžel, a to nejspíše doma na svém hradišti. Legenda k nám takto promlouvá:

„Ten Bořivoj navštívil jednoho času moravského krále Svatopluka prvního a byl od něho se svými velmoži laskavě pozván na hostinu. Ale nebylo mu dovoleno usednout mezi křesťany, nýbrž byl posazen před stolem na podlahu po pohanském způsobu. A tu prý mu řekl Metoděj, jemuž bylo líto jeho ponížení: Ach, ty muž takový a tak znamenitý, že se nestydíš býti odstrčen ze sedadel knížecích, ačkoli přece máš knížecí hodnost, a pro ohavnou modloslužbu chceš raději seděti na zemi.“

Bořivoj se nechal druhého dne zasvětit i se svým průvodem do základů víry a byl ihned pokřtěn, a to s celou svou družinou. Poté se navrátil domů, což bylo, jak uvádí autor legendy, na Levý Hradec, kde založil kostel ke cti svatého Klimenta a kde také usadil kněze jménem Kaicha. Křesťanství se začalo pod patronací knížete Bořivoje rozmáhat, ale nebylo to úplně bez překážek. Dochází ke vzpouře vedené jakýmsi Stojmírem a Bořivoj musel na čas opustit území Čech. Po nějaké době je ale vzpoura úspěšně potlačena za pomoci vojsk Velké Moravy. Tehdy se tak území Čech dostalo pod moc, i když ne přímou, velkomoravské říše. Jak praví legendy, kníže Bořivoj z vděčnosti za potlačení vzpoury založil kostelík Panny Marie na hradě Praze. A jaký byl závěr života Bořivoje? Legendista uvádí toto: *„A když dokonil běh života svého a naplnil dobrými skutky své dny, splatil jmenovaný Bořivoj lidský dluh, aby za pozemský přijal úděl nebeský.“*

To jsou všechny informace, které nám o životě knížete Bořivoje poskytuje legenda. Bohužel nedatuje blíže příchod Bořivojův na Velkou Moravu, a dokonce ani jménem neuvádí místo, kde došlo ke křtu. Navíc je nutno připomenout, že neznáme jistě ani jméno vládce velkomoravské říše, u kterého byl Bořivoj pokřtěn. V legendě jmenovaný král Svatopluk první bývá většinou ztotožňován s knížetem Rostislavem. V tom případě by připadal pro křest Bořivojův v úvahu nejspíše rok 869. Ale byl už tou dobou Metoděj zpět z Říma na Velké Moravě? Pravděpodobně byl německými biskupy zajat před svým návratem na Velkou Moravu kdesi v Panonii. A roku 870 dochází k uvěznění Rostislava i jeho synovce Svatopluka. Proto mnohdy rok

869 uváděný jako datum křtu Bořivoje můžeme pokládat za nepříliš pravděpodobný. S větší pravděpodobností bude připadat v úvahu rok 874, tedy rok, kdy vládne na Velké Moravě Svatopluk a Metoděj je také již zpět z vězení na Velké Moravě. Jelikož Bořivoj se měl oženit s Ludmilou pravděpodobně roku 874 a legendista uvádí, že v době křtu byl Bořivoj již ženatý

Socha sv. Ludmily z oltáře sv. Václava v Klokotech. Na hlavě má knížecí korunu, kolem krku šál a u nohou mapu Československé republiky včetně Podkarpatské Rusi, za ní kříž s lipovou ratoletou a nápis „Československo Bože chraň!“. Sochu objednal P. Alois Matulík v roce 1939 u kutnohorského řezbáře Bohumila Beka. Socha i s mapou „přežila“ na oltáři těžké doby okupace i období „budování komunismu“.

a že také záhy po křtu Bořivoje následoval křest jeho manželky Ludmily, můžeme období od roku 874 pro křest Bořivoje považovat za nejpravděpodobnější.

Předjeme v našem vyprávění ale již nyní k samotné kněžně Ludmile. Legendisté hodnotí Ludmilu jako velice horlivou služebnici Boží, která ráda poslouchala slovo Boží, zpívala Bohu chválu a prokazovala velice často skutky tělesného milosrdenství lidem nejubožejším a trpícím. Pro tuto svou činnost dostala i čestné označení „matka chudých“.

Odkud pocházela? Nejčastěji se uvádí, že byla dcerou Slavibora, který vládl menšímu slovanskému kmenu Pšovánů v Polabí na Mělnicku. Sňatek Ludmily a Bořivoje tak mnozí historici pokládají za politicky motivovaný a uvádí jej za jeden z příkladů nenásilného sjednocování naší vlasti. Po Bořivojově smrti roku 894 se ujal vlády jeho syn Spytihněv I. a když zemřel roku 915 (?), tak jeho bratr Vratislav I. Bohužel i ten záhy umírá roku 921 v boji proti Maďarům a vlády v zemi se ujímá jeho žena Drahomíra, protože jejich synové Václav a Boleslav byli ještě příliš mladí. Ovdovělá Ludmila byla pověřena výchovou kněze Václava a jeho mladšího bratra Boleslava a stará se o ně s nejněžnější péčí. Ostatně, není to poprvé, co se takto stará o výchovu knížecích synů. V první staroslověnské legendě o svatém Václavu se uvádí, že záhy po postřižinách Václava „dala jej bába jeho Ludmila vyučiti knihám slovanským podle návodu kněze a že Václav si smysl jejich dobře. Vratislav pak jej poslal do Budče. I počal se pacholík učit knihám latinským a naučil se jim dobře.“ Tento text legendy z první poloviny 10. století hovoří o tom, že o výchovu Václava a nejspíše i jeho bratra Boleslava se Ludmila starala již za života knížete Vratislava. A není ani vyloučeno, že se také starala i o výchovu rodných sester Václava a Boleslava, o kterých nám bohužel prameny až na malé výjimky mlčí.

Zaposlouchejme se nyní opět do slov starobylé legendy, která byla sepsána nejspíše neznámým staroslověnským knězem brzy po přenesení ostatků Ludmily z Tetína do Prahy a později se stala součástí latinské legendy „Fuit in provincia Boemorum“, kde se hovoří o nenávisti kněžny Drahomíry vůči Ludmile a snaze zbavit se jí stůj co stůj:

„Jakmile ctná a oddaná služebnice Boží Ludmila poznala takovýto úmysl, řekla své snaše: Já nechci vládnout a nechci mít ani sebemenší částku tvé moci, ale žádám, abys mi povolila svobodně sloužit Bohu až do skonání mých dnů.“ S těmito slovy opustila Ludmila hrad Prahu a přišla na jeden hrádek, který se jmenuje Tetín. Tam pak řečená služebnice Boží, napřed tušíc budoucí umučení, pevně se utvrzovala ve svatém učení a se vzrůstající horlivostí prokazovala dobrodiní chudým, aniž mohla zcela naplnit svou touhu. Po jejím odchodu matka mladičkého knížete, poradivše se zločinnými rádci, vyslala muže, aby ji zabili. Ti si přibrali veliké vojsko a táhli na hrádek Tetín. Tehdy svrchu uvedená služebnice Boží v předtuše věcí budoucích povolala si jednoho kněze, jménem Pavla, a vyzvala ho, aby sloužil slavnou mši svatou (...). Když se pak zešeřilo, ukrutníci, přirazivše k jejímu obydlí, rozrazí bránu, a vběhnou ke vchodu do domu, v němž byla služebnice Boží, vyloží dveře a vejdou dovnitř. I řekla jim: „Bratři, proč jste přišli s takovou zuřivostí? Cožpak jsem vás neživila jako své syny? Své zlato a stříbro a drahocenná roucha dala jsem vám a dopustila-li jsem se nějaké viny na vás, povězte mi!“ Oni však nedbajíce mírumilovných slov, stáhli ji s lože a vrhli ji na dlažbu. (...) A s rukama rozepjatýma modlila se k Pánu. Domodlivši se řekla jim: „Zapřísahám vás, bratři, setněte mne!“ To totiž říkala, aby si prolitím krve

zasloužila přijetí koruny mučednické. Oni však jí nevyhověli, nýbrž vložili provaz na hrdlo její a zardousili ji.“

Tato krutá smrt kněžny Ludmily vzbudila v zemi velký ohlas, mnoho lidí přicházelo na Tetín, aby se poklonilo památce zbožné a velkodušné kněžny. Jak uvádí legendy, brzy se začaly nad hrobem Ludmily odehrávat zázraky, a proto kněžna Drahomíra nechala na tom místě zbudovat chrám zasvěcený svatému archandělu Michaelovi, aby se zázraky nepřičítaly svaté Ludmile, ale svatému Michaelu. Jaký byl motiv tohoto krutého činu? Proč byla Ludmila od své snachy zavražděna? Dnes se historici většinou shodnou na tom, že motivem vraždy Ludmily nebyl zápas odumírajícího pohanství s křesťanstvím. Drahomíra, jako manželka křesťanského knížete Vratislava, musela být pokřtěná. Byla tedy motivací vraždy pouhá závist, když viděla, jak je Ludmila u lidí oblíbená? Je skutečně pouhou shodou okolností, že k odstranění Ludmily byl dán pokyn v témže roce, co zemřel Vratislav I.? A proč stařešinové a vladykové rozdělili po Vratislavově smrti moc ve státě? Vláda sice byla svěřena Drahomíře, ale Ludmila dostala do opatrování následníka knížecího trůnu i jeho bratra. Na skutečnost, že vražda kněžny Ludmily mohla mít politický podtext boje o moc, poukazuje již výše zmíněná legenda, ve které její autor jen tak mimochodem poznamenává, že vrahové Ludmily se stali na určitý čas „spoluvládci“ Drahomíry, počínali si velice zpupně a povyšovali se nad jiné. Již následujícího roku po vraždě Ludmily dochází k vpádu vojsk Arnulfa Bavorského na území Čech. A poté, co kníže Václav dosedl na knížecí stolec, se odklání od tradiční vazby na Řezno a přiklání se k saskému Jindřichovi Ptáčníkovi, který byl již roku 919 zvolen králem a velice usilovně se snažil sjednotit roztržštěnou moc v Německu. Můžeme tedy v pozadí vraždy Ludmily oprávněně hledat i politické vlivy boje o moc.

Ale ať už byl v pozadí vraždy kněžny Ludmily jakýkoliv motiv, pro nás je a stále zůstává zbožnou a horlivou služebnicí Boží, která proslula jako „matka chudých“ i jako ta, která to s výchovou svých vnoučat neměla právě lehké.

Prof. Martin Weis, církevní historik,
kněz a vedoucí katedry teologických věd TF JU

Detail mapy předválečného Československa u paty sochy sv. Ludmily v Klokotech.

Udělení medailí sv. Auraciána 2021

V úterý 3. srpna 2021 se v katedrále sv. Mikuláše konaly oslavy svátku sv. Auraciána, mučedníka, ochránce města České Budějovice a spolupatrona Čech. Přesné datum mučednické smrti tohoto světce neznáme, a proto slavíme svátek sv. Auraciána vždy 3. srpna, tedy v předvečer výročí přenesení jeho ostatků do chrámu sv. Mikuláše 4. srpna 1670. Letos tedy uplynulo od této události 351 let.

Foto: Petr Samec

Oslavy započaly v 8:00 ranní mší svatou. Poté byl po celý den v chrámu vystaven k úctě vzácný barokní relikviář z roku 1665 s ostatky sv. Auraciána. Při slavnostní mši sv. od 17:00 udělil sídelní biskup Mons. Vlastimil Kročil stříbrné **Medaile sv. Auraciána** čtyřem osobnostem, které se mimořádným způsobem zasloužily o šíření křesťanských hodnot a výrazně přispěly k rozvoji českobudějovické diecéze a jejího duchovního života.

Během slavnostní bohoslužby pronesl homilii P. Zdeněk Mareš, děkan Katedrální kapituly u sv. Mikuláše, který připomněl zásadní skutečnost o oslavovaném světcovi: „...žil v období pronásledování církve – a byl-li pohřben v římských Kalixtových katakombách, pak jednoznačně patří mezi autentické svědky křesťanské víry a tudíž, chtě nechtě, je důležitým příkladem i pro nás! Je na místě jej uctít, prosit o přímlovu, vzít si z něj příklad.“ V další části homilie věnoval pozornost „společenství svatých“ a naší křesťanské modlitbě, která směřuje k Bohu a vychází z modlitby Krista Pána. Připomněl tak i Ježíšova slova: „Já a Otec jedno jsme!“ (Jan 10,30) a dodal: „On – Ježíš Kristus – je náš Pán a Bůh! On je středobodem všeho a všech!“ Křesťanský život zde na této zemi pak charakterizoval jako „neustálé budování vztahu k živému Ježíši Kristu, který je Božím Synem a Pánem; je to ten, který se jednou může přiznat k nám před svým nebeským Otcem; ale který si také přeje, abychom se k němu přiznali i my před ostatními lidmi. Ježíš nám nenabídl jen nějakou nauku k věření, ale především vztah lásky; lásky, kterou máme opěťovat; Ježíš nezaložil jen nějakou filozofickou školu, ani nějakou humanitární organizaci: on od každého z nás žádá, abychom

se pro něj definitivně rozhodli. Jak závažná jsou v tomto smyslu Ježíšova slova: „Kdo se ke mně přizná před lidmi, i já se přiznám, před svým Otcem v nebi“ (Mt 10,32). Promluvu pak uzavřel slovy: „...i v tomto našem křesťanském snažení je nám sv. Auracián nejen příkladem, ale i přímlovcem!“

Osobnosti oceněné v roce 2021

Dagmar Jandová; foto: Petr Samec

Dagmar Jandová (* 1943)

z farnosti Pelhřimov převzala ocenění 2. stupně – stříbrnou medaili sv. Auraciána – za zásluhy a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Narodila se v Zachotíně, odkud se – po svatbě v roce 1965 – přestěhovala do Pelhřimova. Celý svůj

profesní život se věnovala práci v kuchyni, nejprve v restauraci, a nakonec jako vedoucí školní jídelny. Když před 40 lety převzala v pelhřimovském kostele péči o květinovou výzdobu, netušila, jak využije i své kuchařské umění a zkušenosti ve prospěch nejrůznějších farních aktivit a setkání, mezi něž patří i dětské tábory. Postupně, a po odchodu do důchodu ještě intenzivněji, věnovala svůj čas nezištné službě pro farnost; přibýly povinnosti kostelnické, kuchařské, ale také organizační při pořádání koncertů. Její vytrvalá, nenápadná, a přitom vždy ochotná a obětavá služba je tak příkladem pro všechny.

Martin Kulíšek; foto: Petr Samec

Martin Kulíšek (* 1947)

z farnosti Kasejovice-Budislavice převzal ocenění 2. stupně – stříbrnou medaili sv. Auraciána – za zásluhy a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Narodil se v Olomouci, ale značnou část života prožil v Prostějově. Budislavice, kam přijížděl pravidelně od 70. let, se mu staly

trvalým domovem v posledních patnácti letech. I přes nepřízeň 50. let, kdy jeho starší bratr byl odsouzen za rozvracení republiky, se mu podařilo vystudovat grafickou školu a mohl pracovat v oblasti kultury na několika státních institucích, mezi nimi např. v „Parku kultury a oddechu“ nebo v dnešním „Moravském divadle“ v Olomouci. V porevolučním období pracoval několik let v olomoucké „Arcidiecézní charitě“ a zúčastnil se i několika zahraničních misí v Jugoslávii, Ukrajině a Bělorusku. Před dvaceti lety se stal iniciátorem a duší několikaleté, rozsáhlé opravy budislavického kostela sv. Jiljí a jeho okolí. Tento kostel se tak stal krásným a důstojným Božím stánkem. Pan Kulíšek o něj dodnes nejen

pečuje, ale tam také organizuje nejrůznější kulturní akce, přednášky a koncerty, které se těší velké oblibě.

Za Josefa Malíka převzal medaili jeho syn; foto: Petr Samec

Josef Malík (* 1943) z farnosti Borovany získal ocenění 2. stupně – stříbrnou medaili sv. Auraciána – za zásluhy a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Protože se nemohl obřadu osobně zúčastnit, převzal medaili jeho nejstarší syn. Josef Malík se narodil v Borovanech, kterým zůstává věrný celý život. Vyučil se nejprve soustružníkem a poté studoval při zaměstnání Střední průmyslovou školu strojní. Krátce pak pracoval v plzeňské „Škodovce“, která dodávala strojní zařízení do nově budované továrny „Calofrig-Borovany“, kam také přestoupil a v ní setrval až do konce roku 1989. V roce 1990 byl zvolen tajemníkem a od poloviny roku zastával funkci místopředsedy ONV v Českých Budějovicích. Již v roce 1977 převzal po smrti svého otce službu kostelníka (který ji vykonával 47 let), jako nástupce svého otce, děda, a dokonce i praděda. V rodu Malíků tak kostelnická služba trvá nepřetržitě bezmála 170 let. Pan Malík se nevěnuje pouze službě kostelníka, ale od mládí se angažuje v nejrůznějších společenských organizacích – politických i kulturních – mimo jiné je členem „Vincenckého sdružení“ a takřka 50 let i členem pěveckého chrámového sboru. A vždy zcela nezištně se zhostí i drobných oprav na objektu kostela či fary.

Ing. Jiří Míchal; foto: Petr Samec

Ing. Jiří Míchal (* 1951) z Českých Budějovic převzal ocenění 2. stupně – stříbrnou medaili sv. Auraciána – za zásluhy a mimořádné přispění k rozvoji života diecéze. Narodil se v Táboře a vyrůstal nedaletko Soběslavi, kde také chodil do základní školy a gymnázia. V roce „Pražského jara“ začal – s nadšením ze zdánlivě otevřeného světa – studium zahraničního obchodu na Vysoké škole ekonomické v Praze. Než stačil dostudovat, situace se zásadně změnila a jeho pracovištěm se stal tehdejší podnik „Jihočeské pivovary“. Po „sametové revoluci“ začal pracovat v Okresní kanceláři Československé strany lidové a poté jako krajský redaktor deníku „Lidová demokracie“. Po jejím zrušení v roce 1994 pracoval několik let, díky znalostem německého jazyka, u rakouské firmy a v letech 1999–2004 byl správcem nově zřízeného „Kněžského domova“ v Č. Budějovicích – Suchém Vrbném. Poté nastoupil jako kostelník při českobudějovickém děkanství se zvláštním zřetelem na klášterní kostel Obětování P. Marie. Tam také uplatňuje svůj celoživotní zájem o historii a umění. Těžko kdo dnes spočítá, kolik lidí si vyslechlo jeho výklad o dějinách kláštera a v souvislosti s tím i o křesťanském poselství a úloze církve v současném světě. Podivuhodně dokáže zaujmout děti i mládež, ale s velkým uznáním mu naslouchá i odborná veřejnost, za což se mu dostává i tohoto ocenění.

Petr Samec

NAKLADATELSTVÍ PAULÍNKY

Jungmannovo nám. 18, 110 00 Praha 1, Tel.: 224 818 757,
On-line knihkupectví: www.paulinky.cz, objednavky@paulinky.cz

Giuseppe Forlai

Maria, Matka učedníků Páně

V této knížce se pokusíme nastínit Mariin hluboký vztah k Duchu Svatému a k Církvi. Duch Svatý je tím, kdo formuje tělo Božího Syna v lůně ženy, i tím, kdo utváří Církev v lůně jeruzalémského věčeřadla. Kdykoli třetí osoba božské Trojice dává život něčemu novému, Maria je u toho. Tak jako nelze oddělit Matku od Syna, působením plodného Božího Ducha je nerozlučně propojen Mariin život i s životem Církve. Církev je neustále závislá na vanutí Ducha, ale jeho vanutí je účinné, není-li Duch zarmucován (srov. Ef 4,30), jinými slovy, pokud mu říkáme „tady jsem“, podobně jako nazaretská Panna.

brož., 88 s., 149 Kč

Evangelium na každý den 2022

Knižka kapesního formátu je každodenním průvodcem pro ty, kdo touží číst a rozjímat evangelium v rytmu liturgie církve. Evangelijní úryvek příslušného dne je doprovázen krátkým komentářem. Podněty k rozjímání na rok 2022 připravil P. Petr Vrbický. Evangelium dne je uvedeno v plném znění. Nechybí však odkaz na ostatní liturgická čtení a informace o slavnosti, svátku či památce daného dne.

brož., 488 s., 119 Kč

Liturgický kalendář na rok 2022

Praktické vydání na cesty nebo k vložení do velkých pracovních diářů či vašich Biblí. Každá stránka obsahuje jeden týden. Dny jsou barevně odlišeny podle liturgického období.

brož., 64 s., 55 Kč

Kapesní diář na rok 2022 s liturgickým kalendářem

Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu. Jedna dvojstrana zahrnuje jeden týden s místem na poznámky u každého dne.

brož., 144 s., 95 Kč

Velký diář na rok 2022 s liturgickým kalendářem

Diář formátu A5 v pevné vazbě s obálkou modré či zelené barvy se zlatou ražbou. Ke každému dni je uveden církevní a občanský svátek, odkaz na denní modlitbu církve a na liturgické texty, antifona k žalmu a myšlenka na den. Na začátku každého měsíce jsou uvedeny úmysly Apoštolátu modlitby. Diář obsahuje také dostatečný prostor na poznámky, přehledný měsíční kalendář na roky 2022 a 2023 a další praktické informace. Do každého dne Vás uvede citát z listů svatého apoštola Pavla.

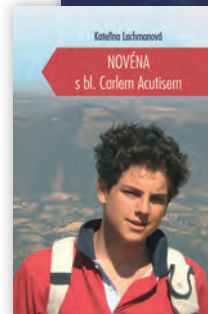
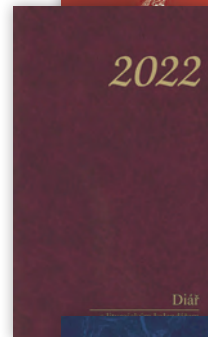
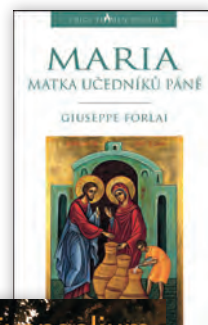
váz., 392 s., 219 Kč

Kateřina Lachmanová

Nověna s bl. Carlem Acutisem

Následující nověna neboli devítidenní modlitba, při níž prosíme bl. Carla Acutise o přimluvu u Boha, je postavena na některých jeho krátkých, zato však „výživných“ výroci. Může být použita jako mini duchovní obnova, až u individuálně nebo ve společenství, ale také jako prosba o světlo a pomoc v nesnázích, případně jako přimluvná modlitba za druhé: za obrácení našich blízkých – sourozenců či kamarádů, rodičů, vlastních dětí nebo kmoťenců –, za uzdravení vztahů v rodině, za těžce nemocné, za lidi v závislostech atp.

brož., 16 s., 39 Kč

Relikviáře svatých

V září ve svém duchovním životě směřujeme ke dvěma velkým postavám našich dějin, ke dvěma svět-cům mučedníkům, jenž položili základy křesťanství v naší zemi: ke svatému Václavovi, dědici země české, a svaté Ludmile, prabábě přemyslovského rodu. Jistě se každému z nás především v souvislosti se svatým Václavem vynoří v mysli obraz, jenž se opakuje každoročně ve Staré Boleslavi, kde je ve slavnostním průvodu k oltáři nesena v relikviáři lebka svatého Václava.

Foto: Martina Řehořová / Člověk a víra

Vkládání relikvií do oltáře: Otec biskup u obřadu zasvěcení (konsekrace) oltáře v kostele sv. Jakuba, apoštola v Prachaticích 15. 5. 2021

Relikvie, ostatky svatých, kterým věnujeme těchto pár řádků (není zde pojednáno o relikviích spojených se životem Ježíše a jeho Matky Panny Marie), jsou nedílnou součástí liturgického života Církve a jsou uschovány pro nás v mnohdy zajímavých schránkách – relikviářích – které zaujmou nejen svým provedením. Jsou to předměty uchovávací kosti světců, nebo také jiné požehnané předměty. Relikviáře se vyvíjely v průběhu dějin Církve v závislosti od jejich používání během bohoslužby Církve a duchovního života věřících, jimž měli a mají připomenout cestu, která vede skrze víru v Boha do jeho náruče ve věčnosti. Úcta a kult relikvií je vlastní lidstvu od nepaměti. Vidíme v knihách Starého zákona kult hrobů praotců, králů a proroků, u pohanů národů starých říší úctu vůči hrobům hrdinů i králů a svým způsobem praktikují kult relikvií i islám nebo buddhismus. Pro křesťanství je úcta k ostatkům svatých záležitostí, o níž lze mluvit v aspektu důstojnosti člověka, jako jednoty duše a těla – biblická antropologie, také pak důstojnosti lidského těla, jako chrámu Ducha svatého. Dalším důvodem úcty je víra ve vzkříšení a také ve společenství svatých ve víře, skrze blízkost jejich ostatků. Z těchto důvodů už rané křesťanské společenství věřících slavilo bohoslužby na hrobech mučedníků (*memoria, martyrium*) a drazo vykupovalo jejich ostatky po jejich umučení v arénách římské říše. Ostatky svatých se tak díky tomu stávají povinnou součástí katolické bohoslužby, jsou spojené s eucharistií, neboť bylo nutné slavit mši na hrobech svatých. Kostely se tak stávají místem, kam putují ostatky svatých z jejich hrobů a katakomb. Začíná dokonce soupeření mezi svatyněmi a kláštery, kdo bude mít významnější relikvie a jejich větší počet. K rozvoji úcty k ostatkům přispěly také křížové výpravy na Blízký

východ v především v průběhu XII. století, kdy bylo do Evropy odtamtud přeneseno velké množství relikvií.

Mezi velké ctitele svatých a jejich relikvií patřil i náš Otec vlasti, císař a král Karel IV. Byl to on, kdo vybudoval hrad Karlštejn v ideji nebeského Jeruzaléma a ozdobil hroby našich svatých tím nevzácnějším, co měl doslova „po ruce“. Nicméně i v dobách po něm, obzvláště v baroku, nám dává tušit obrovské množství relikviářů, mnohdy pouze v kaplích, především zásluhou importu relikvií z objevených římských katakomb (2. pol. XVI. století), že úcta k nim byla ve velké oblibě. Naše chrámy se tak zásluhou zbožných dárců stávaly bohatými na ostatky svatých a díky tomu se zakládala různá bratrstva k jejich úctě, která mají ve všech společenských vrstvách své členy. Během celých dějin Církve řešily vystavování a úctu ke svatým relikviím církevně – právně i liturgicky špičky církevních autorit, ať už jednotlivě, počínaje papeži, tak i kolektivně na koncilech nebo synodách. Ostatkům byla potvrzována pravost církevní autoritou, což byla jistá certifikace pro veřejnou úctu. Právě tyto listiny opatřené pečeti a také zapečetění relikviáře měly předejít podvodům. Mnohdy ani to nepomohlo, a tak se muselo zakročit právními předpisy proti kupčení i podvodům (IV. lateránský koncil, 1215), neboť nepoctivci na aktuální potřebu relikvií odpovídali podvodným obchodováním s ostatky, z nichž mnohé byly falešné. Dělo se tak především v období středověku. Je pak paradoxem, že krádež relikvií nebyla považována za hřích, což bylo hojně využíváno pro zvýšení prestiže mnohých církevních míst.

O tom, že úcta k ostatkům svatých není v liturgii i životě Církve přežitkem minulosti svědčí i skutečnost, že v dnešní době je stále živá úcta k relikviím světců dávných dob (slavnost svatého Auraciána v Českých Budějovicích, Navalís – procesí ke cti svatého Jana Nepomuckého v Praze), ale i přijetí kultu svatých,

Vzácný barokní relikviář z roku 1665 od zlatníka Abrahama Hoffmanna, ve kterém jsou dodnes uloženy ostatky sv. Auraciána v českobudějovické katedrále; foto: Pavel Ambrož / Člověk a víra

Foto: archiv katedrály u sv. Mikuláše

Relikviář pro ostatky bl. Karla I. vytvořil Pavel Šršen v roce 2020 podle návrhu děkana katedrály P. Zdeňka Mareše.

kanonizovaných a beatifikovaných v nedávné době (krev svatého Jana Pavla II., papeže, nebo relikvie blahoslaveného Karla I. Habsburského). Relikvie nám mají připomínat svědectví svatých – lidí, jenž je stále aktuální, tolik potřebné a má být blízké každému věřícímu. I vystavení relikvií „světce v džínách“ blahoslaveného Carla Acutise, patnáctiletého kluka, jehož ostatky jsou oblečeny v džínách, mikině a teniskách, má mladé generaci dneška ukázat otevřenou náruč Boží. Relikviáře rozlišujeme podle umístění, tvaru a také podle použití, což odpovídalo v průběhu dějin liturgickému životu i uměleckým trendům ve výtvarném umění. Je těžké vyjmenovat všechny typy relikviářů, nakolik se v průběhu jejich vývoje objevilo takové množství tvarů, že se některá ztvárnění dají začlenit do více kategorií. Křížový relikviář nazýváme také *staurotéka*, kde je ostatek Svatého Kříže. Ten mohl být umístěn také na drahých kovy a kameny bohatě zdobené desce (plenáři), kde jsou pod křížtálem nebo pod sklem místa na uložení relikvií. Tyto desky s ostatky svatých mohly být spojené panty a tvořily tak jakýsi přenosný oltář, kdy se mohlo jednat o dvě desky (*diptych*), nebo tři (*triptych*). Mohly být také na noze a umístěné na oltářní menze. Dalším typem je tzv. *capsa* ve tvaru skříňky, kazety či kapsle, která může být i součástí oltáře, kdy se vkládá do oltáře nebo oltářního kamene. Relikviář může také uchovávat i celé tělo světce: pak je ve formě sarkofágu, který je součástí oltáře; tělo světce může být vidět, ale také tam může být pouze nápis, který na relikvii upozorňuje. Relikviáře se často dělaly také ve formě *precios* – kalichů, *ciborií*, paten, nebo monstrancí s *ostensoriem*. Požívaly se i další formy jako ampule na krev (relikviář Svaté krve v Bruggách nebo krev sv. Januária v Neapoli), konvička na olej (olej z hrobu Božího v Jeruzalémě), číše, nebo *pyxida*. Relikviáře byly také ve tvaru *parament*, např. berla, mitra, spou na pluvíálu nebo jiný typ posvátného roucha (pontifikální rukavice, boty). Hodně často se v dějinách zobrazovala bysta světce – *herma*, která patří k tzv. *mluvícím relikviářům*, což bylo zobrazení té části těla, z níž dotyčná relikvie pocházela (paže, ruka, noha, prst apod.). Časté je ztvárnění relikviáře ve formě *sakrální architektury*, často velmi velkých rozměrů a honosného zpracování. Úcta k relikviím vedla také k tomu, že se nosily na těle, aby dotyčnou osobu ochraňovaly a pak se nejčastěji dělaly ve tvaru závěsného medailonu – *monile*. Relikviáře byly a jsou zhotovovány ze vzácných materiálů jako drahých kovů, dřeva, kamenů a zdobeny drahokamy, a také byly v minulosti zhotovovány z horského křišťálu nebo slonové kosti.

P. ThDr. Gabriel Rijad Mulamuhic, O.Cr., Ph.D.

**karmelitánské
nakladatelství**

KARMELITÁNSKÉ NAKLADATELSTVÍ

Na Sadech 19, 370 01 České Budějovice; www.kna.cz, www.ikarmel.cz

Kardinál Stefan Wyszyński
Nekorunovaný král Polska

Stefan Wyszyński (1901–1981) byl v době tvrdého komunistického útlaku mužem na správném místě. I v těžkých podmínkách podporoval v polských městech i na venkově víru Božího lidu. Třikrát ve svém životě přečetl Marxův Kapitál, aby věděl, jak vést s protivníkem ideový střet. I když ho polští komunisté internovali a dokonce se ho pokusili zabít, zachoval klid a hledal způsoby, jak koexistovat s komunistickou mocí, aniž by si církev zadala s materialistickou ideologií. V zásadních otázkách byl neoblomný, naopak v tom, co bylo druhořadé, přístupný dohodě: „Máme právo ve všem obětovat sebe sama, ale nesmíme obětovat diecéze, církev ani věřící.“

brožovaná, 176 stran, 229 Kč

Chiara Petrillová – svědectví nejbližších
Cesta malých kroků

Příběh trojnásobné maminky Chiary Petrillové, která v 28 letech zemřela na rakovinu jazyka, známe už díky životopisu Smrt nemá poslední slovo. Kniha Cesta malých kroků toto naše poznání prohlubuje: obsahuje svědectví těch, kdo Chiaru provázeli v posledních letech jejího života. Publikace vznikla na základě setkání v Assisi 15. září 2013, kde před očima dvanácti set posluchačů promluvil její manžel Enrico, její rodiče a sestra, autoři jejího životopisu, ošetřující lékaři a také kněz, jenž ji duchovně doprovázel. Slova, která zaznívají, jsou autentická, upřímná, nehladaná a velmi silná. Stojí za to je číst.

brožovaná, 120 stran, 249 Kč

KDYŽ ŽIJEME EVANGELIUM

SLOVO ŽIVOTA

Chiara Lubichová | Slovo života z dubna 1978
Upravitel Centrum Chlapci a děvčata za jednotu

Nikdy jsi nezakusil řízení
po nekonečnu?

Nikdy jsi nepocítil
u srdci nespokojenost
z toho, co děláš, čím
jsi?

«Co tedy chcete,
aby lidé

dělali vám,
to všechno
i vy dělejte
jim.»
(Mt 7,12)

Existuje jeden univerzální zákon
společný pro všechna náboženství,
který je zapsaný u srdci každého
člověka a je natolik uzácný, že ho
nazýváme

“Zlaté pravidlo”.

Mějme rádi takto každého člověka,
kterého potkáme během dne:
sympatického i nesympatického,
mladého nebo starého, přítele či nepřítele!

Představte si, že jsme u jeho situaci
a jedneme s ním tak, jak bychom
chtěli, aby s námi jednali druhí, kdyby
byli na jeho místě.

TICHÝ HLAS U NÁS NÁM
NAPOVÍ U KAŽDÉ CHUÍLI
A U KAŽDÉ SITUACI.
CO UDĚLAT A CO ŘÍCT.

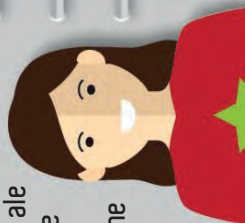
Mám hlad? Já mám hlad, pomysleme
si, a dejme mu najíst.
Je sklíčený? Já jsem sklíčený
a sklíčený.

Snažme se ho podpořit a utěšit tím, že
s ním sdílíme jeho bolest.
Má problémy? Chci ho mít tak rád, že
učím téměř na sobě jeho problémy.

JASNĚ,
TO VŠECHNO JE
ČASTO UZDÁLENÉ
NAŠEMU ZPŮSOBU
MYŠLENÍ A JEDNÁNÍ,
ALE MĚJME
ODVAHU!

**TOTO JE TAJEMSTVÍ, KTERÉ NÁM
UMOŽNÍ REALIZOVAT SE NAPLNO
JAKO LIDÉ A NAJÍT ŠTĚSTÍ, KTERÉ
HLEDÁME**

Někdy to bude těžké, budeme
se chtít vrátit
k předchozímu způsobu
životu. Pokračujme ale
dál, začínáme stále
znovu a svět okolo
nás se pomalu začne
měnit.

Zkusme to hned teď a začneme s tím,
kdo je u nás v této chvíli.

Takto prožitý
den má hodnotu
života!

Zakusíme, že žít evangelium přináší
barvy a pestrost do našeho života
a zapaluje světlo ve světě.

Sloužit všem

***„Kdo chce být první
ať je ze všech poslední
a služebníkem všech.“
(Mk 9,35)***

Obrázky si vybarvi a přemýšlej, jak bys podle toho mohl/a žít i ty?

**Když kráčeli do Kafarnaum,
učedníci se kvůli něčemu hádali
a Ježíš je slyšel.**

Když se tam dostali, Ježíš se jich zeptal: „O čem jste mluvili?“ Styděli se a neodpověděli. Ve skutečnosti diskutovali o tom, kdo z nich je největší a nejlepší.

Posadili se a Ježíš jim řekl:
„Kdo chce být první, musí být poslední
ze všech a služebníkem všech.“

Paul z Norska: Děti ve škole si z Roberta dělaly legraci, protože neuměl dobře jazyk. Jednoho dne začal Robert plakat.

Paul, který chtěl být jeho kamarád, se zeptal, proč pláče. Robert řekl, že si zapomněl ručník, nemůže se tedy po hodině tělocviku umýt a neví, co má dělat.

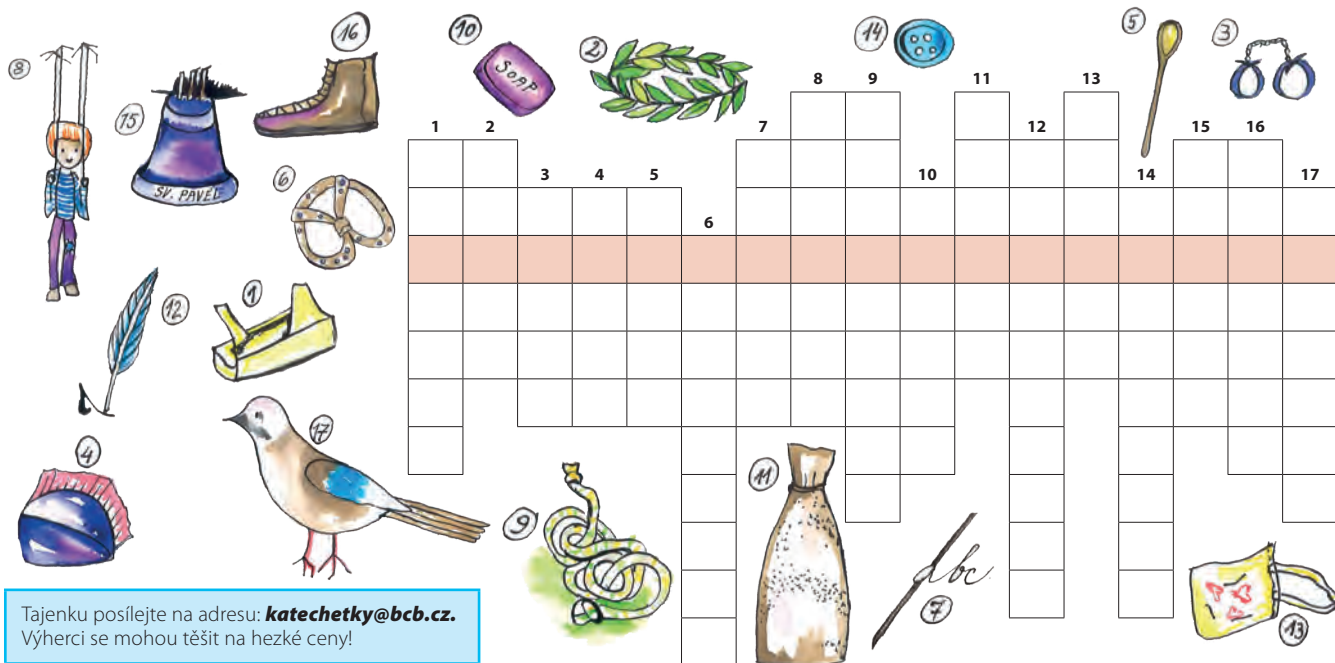

**Paul šel tedy za paní učitelkou,
která půjčila Robertovi čistý ručník.**

Kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech. (Mk 9, 35)

Každý z nás touží vyhrávat, být první. V září jsme po prázdninách zase poprvé ve škole. Máme radost. Pán Ježíš ale říká, kdo chce být první, ať je ze všech poslední a služebníkem všech. Znamená to, že ve sportu nebo ve škole máme být raději ve všem poslední? Anebo třeba sníst rychle všechno první, aby na druhé nezbylo?

Ne, není. Dobré je také druhým a nechat druhé (viz tajenka). (Do křížovky zapiš názvy řemesel nebo osob, obrázky ti napoví.)

Tajenku pošlejte na adresu: **katechetky@bcb.cz**.
Výherci se mohou těšit na hezké ceny!

Panna Maria nás učí radosti z víry

V první polovině září, s nímž končí doba prázdnin a volných dnů a začíná školní rok, slavíme krásný trojlístek mariánských svátků, které nám pomáhají tento přechod z bezstarostných dnů do všedních povinností, prožít s radostí ze života z víry a s nadějí v nekonečnou Boží milost.

Mgr. V. Blažek Iňová

Sotva jsme nedávno oslavili jeden z největších a nejkrásnějších mariánských svátků, Nanebevzetí Panny Marie, tak už s nostalgickým pohledem sledujeme poslední mizející lány zlatého obilí, které ještě donedávna rozjasňovaly naši krajinu a spolu s azurovou oblohou, v noci ozářenou třpytivými „slzami svatého Vavřince“, vytvářely jedinečnou atmosféru léta. Ani s nastupujícím podzimem nás ale Panna Maria nenechává smutnit nad uplynulým časem prázdnin a volných dnů a i na začátku školního roku nás ujišťuje o své stálé mateřské účasti a přítomnosti v našem každodenním životě. K tomuto vědomí nám mohou dopomoci i tři svátky podzimního mariánského oktávu, jež nyní v září oslavíme.

Již 8. září, kdy oslavujeme Narození Panny Marie, nás naše nebeská maminka nenechává na pochybách, že i ona moc dobře ví, jaké to je být dítětem, se všemi jeho radostmi i starostmi, které v tomto období intenzivně prožívá asi každý malý i starší školák. Tento starobylý svátek vznikl jako jeden z prvních křesťanských svátků a jeho datum bylo stanoveno již v 5. století, na den posvěcení baziliky v Jeruzalémě, zbudovaném na místě tradičně připisovaném Mariinu narození. Dnes na tomto místě, nedaleko rybníka Bethesda, u něhož Ježíš uzdravil ochrnutého (J 5,2-8) stojí kostel sv. Anny. Ale i u nás, v českobudějovické diecézi, najdeme nejeden kostel, kam se můžeme k poutním oslavám tohoto svátku vypravit. Mezi nimi můžeme zmínit například kostely Narození Panny Marie ve Strašíně, Borotíně, Obratani či ve Vodňanech.

Za čtyři dny po Mariiných „narozeninách“ následuje svátek Jména Panny Marie, který v liturgickém kalendáři najdeme 12. září. Křestní jméno má pro věřícího člověka nejen občanský, ale především posvátný význam. V židovské tradici byla znalost jména vyhrazena pouze rodině a úzkému okruhu přátel daného člověka. Také sám Bůh zná a volá každého z nás jménem (Iz 45,3). Hospodin takto často sděloval praotcům či prorokům jejich poslání (srov. Gn 15,1; 1S 3,10; Jr 1,11). Reakcí mnohých z nich pak bylo zbystření smyslu a po pozorném naslouchání Božímu hlasu jejich odpověď zněla: „*Tu jsem.*“ (srov. Gn 22,1; Ex 3,4, 1S 3,4). Ale ani u starozákonních proroků toto nebylo vždy samozřejmostí. Někteří, jako například Mojžíš, se z Božího povolání nejprve vymlouvali (Ex 4,10), nebo před ním dokonce, jako prorok Jonáš, prchali (Jon 1,2-3). Zcela jinak tomu ale bylo v případě Marie, která po zvěstování, že se jí narodí Boží syn, archandělu Gabrielovi odpovídá: „*Jsem služebnice Páně; staň se mi podle tvého slova.*“ (Lk 2,38) Touto zúčastněnou pozorností a ohromující pokorou k Božímu volání bychom se měli inspirovat i my, neboť jedině tak budou naše modlitby skutečným dialogem. Jméno „Maria“ navíc dokáže rozezpívat zvony, varhany, ale i často utrá-

pená lidská srdce. Možná i proto je Mariinu jménu věnováno tolik liturgických skladeb, lidových písní, ale i celá řada sakrálních staveb. V jižních Čechách jsou oslavě Jména Panny Marie zasvěceny například kostely na Lomci či v Sepekově.

Při třetím zářijovém mariánském svátku Panny Marie Bolestné, který celý zářijový oktáv dne 15. září uzavírá, si uvědomujeme, že lidský život obnáší i mnohá trápení a starosti. Všechny naše velké i menší smutky s námi Panna Maria sdílí a stojí vždy při nás, neboť ona sama ve svém životě zakusila mnoho bolestí. Církevní tradice jich vypočítává celkem sedm a všechny jsou spojeny se životem, ukřižováním a smrtí jejího syna, Ježíše Krista. To předpovídá již prorok Simeon ve svém proroctví, které pronáší při uvedení Páně do chrámu: „*Hle, on jest dán k pádu i k povstání mnohých v Izraeli a jako znamení, kterému se budou vzpírat. A tvou vlastní duší pronikne meč, aby vyšlo najevo myšlení mnohých srdcí.*“ (Lk 2,34-35). Následuje nucený útek do Egypta a o pár let později hledání ztraceného dvanáctiletého Ježíše. Socha piety, jejíž barokní ztvárnění v životní velikosti nalezneme například v poutním kostele Nanebevzetí Panny Marie v Táboře-Klokotech, pak uměleckým jazykem dokresluje další útrapy, jimiž bylo hluboce zasaženo srdce Panny Marie. Tato Mariina mateřská láska a empatie jsou velkým povzbuzením nejenom pro všechny maminky a tatínky, kteří tak často prožívají strach o svoje potomky. Nadto nám františkánská tradice nabízí ještě „sedmiradostnou“ cestu, kdy po vzoru radostného růžence, připojuje k sedmi utrpením protiváhu v podobě sedmi radostí z Mariina života (událost zvěstování, Ježíšovo narození, klanění mudrců, nalezení Ježíše v chrámě, zmrtvýchvstání Páně, nanebevstoupení Páně a nanebevzetí Panny Marie). Díky oslavám mariánských svátků, ať už poutí ke kapličky či kostelíku, ale třeba i poslechem posvátné hudby, v modlitbě či při tichém rozjímání nad krásou květiny či uměleckého díla, můžeme každý všední i sváteční den díky Panně Marii prožívat tu největší křesťanskou naději a radost, kdy nám Maria svědectvím svého života zvěstuje Ježíšovu spásu.

Mgr. Veronika Blažek Iňová, Ph.D.,
Katedra pedagogiky TF JU

Hvozdičká kropenatá má lidový název Slzičky Panny Marie; foto: archiv autorky

Anketa s řediteli církevních škol

K zahájení nového školního roku jsme ředitelům církevních škol v naší diecézi položili následující otázky:

1. Jak složitý byl pro vás uplynulý školní rok?
2. Jaké novinky ve vaší škole pro nadcházející školní rok připravujete?
3. Kolik dětí se u vás od 1. září 2021 bude učit? Máte ještě nějaká volná místa?
4. Co považujete za největší přednost vaší školy ve srovnání s ostatními, v čem jste nejlepší, proč by děti měly chodit právě k vám?

Petra Koblicová, ředitelka Církevní mateřské školy Jonáš a Střediska volného času Sít, Pacov

Foto: archiv CMŠ Jonáš

1. CMŠ Jonáš: Ne více než jakýkoliv jiný rok. COVID-19 nám ho trochu zkomplikoval, ale vždy hodně záleží, jak se k problému postavíte. Když budeme vyděšení, nebo třeba naštvaní my dospělí, stejně budou reagovat i děti. A tak jsme se snažili brát vše tak, jak to přicházelo. Když jsme se museli ve školce testovat, udělali jsme si z toho hru. Na chvíli se stala moje kancelář (nemáme v MŠ moc velké prostory, tak jsme museli improvizovat) laboratoří, děti odbornými vědeckými pracovníky, a ještě to vše bylo opravdické a ne „jen jako“. Skvělí byly i rodiče, kteří k situaci také přistupovali rozumně, a tak jsme mohli všichni fungovat tak, jak nejlépe umíme. V době, kdy došlo k uzavření mateřských škol, jsme to brali jako šanci. Šanci zastavit se a srovnat si hodnoty. Děti byly se svými rodiči, rodiče se starali o své děti, ale i o své rodiče. Možná se o ně i báli a možná si uvědomili, jak je mají rádi, jak je fajn s nimi být, popovídat si a že tu s námi nemusí být navěky. Složitý rok to byl určitě z hlediska rodičů, kteří museli zvládnout distanční vzdělávání svých dětí, své zaměstnání, a ještě péči o domácnost. Proto jsme v MŠ měli povinné distanční vzdělávací minimum pouze pro předškoláky, vždy formou hry a s důrazem na to, aby byli hodně venku, sportovali, hráli si, a ještě se přitom něco naučili. Pro ostatní děti, které ještě letos škola nečeká, to byla pouze nabídka/ inspirace pro volný čas.

1. SVČ Sít: Z hlediska SVČ to bylo náročnější, protože pravidelná zájmová činnost (kroužky), jedna ze stěžejní části naší činnosti, nebyla kvůli prevenci proti šíření COVID-19 téměř po celý rok povolena. A tak jsme alespoň výuku náboženství nabídli dětem, nebo spíše jejich rodičům, formou distanční výuky. Dále jsme již nechali na jejich uvážení, zda mají pocit, že děti u PC prosedí díky distanční výuce ve škole již takhle více času, než je zdravé, nebo zda tu nabízenou hodinu náboženství týdně využijí. Myslím, že výuka náboženství není pouze o vědomostech, ale že je také o společenství dětí, katechetů, utváření vztahů a budování křesťanských hodnot. A tak nám přišlo fajn, kdyby se děti mohly občas alespoň takto na dálku sejít.

Během školního roku, kdy byly zavřené školy, jsme se snažili vymýšlet aktivity pro děti tak, aby se dostaly ven, třeba společně s rodiči a mohli tak společně strávit třeba příjemné odpoledne. Třeba různé gamebooky realizované venku, nebo třeba luštění šifry a putování městem, kdy nakonec dostali výzvu na tzv. „yes day“. Tábory a pobytová činnost se o letních prázdninách ještě rozběhla, a tak jsme byli rádi, že jsme mohli zase navázat s dětmi kontakt a utužit přátelství.

2. CMŠ Jonáš: Žádné výrazné změny nechystáme. Zázemí máme pěkné, vybavení dobré a kolektiv učitelů stabilní a velmi dobrý. A to je vlastně vše, co ke své práci potřebujeme – dobré pedagogy/lidi. A protože je stále kam se posouvat, chceme letos s kolegyněmi využít možnosti financování odborné pedagogické stáže z OP VVV tzv. Šablony III. a jet se inspirovat do zahraničí, konkrétně do Finska.

2. SVČ Sít: Pravidelně vybavujeme naše střediska v Pelhřimově, ve Veselí nad Lužnicí a v Nové Cerekvi pomůckami a vším potřebným pro volnočasové vzdělávání dětí i dospělých. Střediska fungují při farnostech a spolupráce s nimi je velmi dobrá. V Pacově je fara již plně využita, a proto byl v tomto roce největší oříšek najít vhodný objekt pro naši činnost, když jsme dostali nečekaně výpověď z nájmu od soukromého majitele. Naštěstí nám město Pacov nabídlo pěkné velké prostory přímo na radnici, která je uprostřed města a blízko obou škol, dětského hřiště i parku. Takže plánované investice v Pacově půjdou do zútlulnění a doplnění vybavení tohoto střediska.

3. CMŠ Jonáš: Letos máme zapsáno 27 dětí, což je o 3 více, než je standardní. Jelikož jsme jednotřídní školka rodinného typu a chodí k nám z jedné rodiny třeba všichni sourozenci, je těžké někoho nepřijmout z kapacitních důvodů. Aby počet nebyl na úkor kvality, musíme si naši činnost trochu organizačně upravit. Na hlavní činnost budou tedy děti děleny na dvě skupiny podle věku, aby každé dítě mohlo jít tempem, jakým potřebuje. Ve zbytku dne budeme zase všichni spolu, protože vzájemně od sebe se toho pro život nejvíc naučíme.

3. SVČ Sít: U středisek jsou počty účastníků zájmového vzdělávání známy až na konci měsíce října. Tak pokud se situace ohledně COVID-19 zase nezhorší a nepřijdou zase nová opatření, počítáme, že by mohly být jako v předchozích letech kolem 900 účastníků na všech třech střediscích.

4. CMŠ Jonáš: Myslím, že kvalitních školek je v dnešní době už opravdu hodně, což je určitě dobrá zpráva pro rodiče. Teď se asi budu opakovat, ale za největší přednost naší školky považuji to, že ti, kdo děti učí, mají dobře nastavené hodnoty a mají děti i svou práci rádi. Ve školce pak panuje klid, pohoda a tvůrčí atmosféra. Jsme malá škola, rodinně založená a s rodiči utváříme takové malé společenství. Snažíme se, abychom křesťanské hodnoty především žili, a to je možná

také jeden z důvodů, proč si naši školku vybírají i rodiče, kteří nejsou praktikující křesťané.

- 4. SVČ Síť:** Jak již napovídá náš název i logo, snažíme se společně s dětmi i dospělými vytvářet pevnou síť. Síť plnou dobrých vztahů a navázaných přátelství, vzájemné propojenosti a evangelních hodnot.

**Zdeňka Maňáková,
ředitelka Církevní mateřské školy
U svatého Josefa, České Budějovice**

Foto: archiv CMŠ U sv. Josefa

- 1.** Uplynulý školní rok nebyl vůbec snadný. Asi nejtěžší bylo zajistit provoz podle všech platných opatření (nespojovat třídy, ...) a zároveň brát v úvahu rodinnou situaci našich zaměstnanců. Kolegyně byly velmi ochotné se na provozu školky podílet a zároveň musely zajistit péči o své vlastní děti a rodiny. Všem jim patří můj velký obdiv a dík.
- 2.** Žádné velké novinky a změny letos neplánujeme. V materiální oblasti se zaměřujeme na průběžné opravy a podle aktuální potřeby a finančních možností obměňujeme hračky, didaktické pomůcky, herní prvky na zahradě a podobně.
- 3.** Kapacita naší mateřské školy je 75 dětí (tři třídy po 25) a v současné době je více méně naplněna.
- 4.** Možná by bylo nejlepší se zeptat rodičů, proč si volí právě naši školku... Mottem naší mateřské školy jsou slova blahoslavené Alexie Le Clerc: „**Radostná odvaha žít**“. Kromě kvalitní přípravy dětí na vstup do základní školy máme dvě velké priority – přátelské vztahy mezi dětmi a vztahy mezi zaměstnanci a rodiči dětí. Chceme, aby bylo ve školce nám i dětem dobře. **TVOŘÍME** prostředí vzájemné důvěry, **RESPEKTUJEME** jedinečnost každého člověka, **VYTVÁŘÍME** prostor ke hře, tvoření, objevování, radosti i ztišení, **ROZVÍJÍME** kreativitu, touhy a sny, **ŽIJEME** vírou a nadějí...

**Serafína Bartůšková,
ředitelka Církevní mateřské školy
Lipenská, České Budějovice**

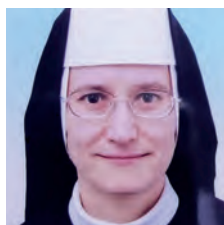

Foto: archiv CMŠ Lipenská

- 1.** Složitý, a v době bez dětí smutný. Jaká je škola bez dětí? A jak je učitelům a učitelkám v prázdné škole? Počítač, telefon, video osobní vztahy nenahradí. A práce v tom roce bylo opravdu mnohem více, než v běžných „necovidových“ dnech. Ale, naše paní učitelky jsou (*jak kdysi říkával P. Marcin Zelazny*) – „elastické“ (= *dokáží se přizpůsobit situaci*) a tak, i podle ankety rodičů, obstály velmi dobře.
- 2.** V průběhu loňského roku nám odešly 2 paní učitelky na rodičovskou dovolenou, lockdown a kratší zástupy nám pomohly jejich odchod zvládnout, děti tedy čekají nové tváře v učitelském sboru. V práci s dětmi to bude stejné – kromě klasických činností hudba + šachy + divadlo (film). Na zahradě chystáme překvapení (nevím, jestli to do září stihneme): studnu k letním aktivitám s vodou (a k zalévání – máme tu přece své záhonky a zalévání nás móóc baví). Také bychom

rády vnesly hudbu a harmonii i na naši zahradu, proto plánujeme pořízení venkovních hudebních prvků pro děti.

- 3.** Máme 85 dětí ve věku 3–7 let, to je plná kapacita školy. Pokud nastoupí všechny přihlášené děti, nebude již žádné volné místo. Někdy, v naléhavých případech, můžeme přijmout dítě v době nepřítomnosti již přijatého dítěte (např. při delší nemoci, dovolené apod.) - ale jen dočasně. Také se stává, že se rodiče odstěhují z dosahu MŠ nebo si rozmyslí dát své maličké dítě do kolektivu a docházku o rok odložit. Pak je místo volné.

- 4.** Myslím, že každá škola, kde má dítě moudrou, milující učitelku, je pro něj ta nejlepší a chodí do ní rádo. Máme otevřené srdce a náruč pro dětské bolístky, starosti i radosti. Nemůžeme ale slibovat rodičům, že budeme dětem zametat cestičku, plnit všechna jejich přání a očekávání, ale – učit děti dívat se, přemýšlet a s odvahou hledat způsob, jak překážky překonávat. A že na to nejsou sami. To se jim bude v životě určitě hodit. A my do toho půjdeme s nimi! Myslím ale, že to všechno dělají i v ostatních školách a školičkách. Ještě jedna důležitá skutečnost – jsme škola církevní, proto se nebojíme s dětmi mluvit o Bohu a s Bohem o dětech.

**Martin Maršík, ředitel Biskupského
gymnázia J. N. Neumanna, Církevní
základní školy a Základní umělec-
ké školy, České Budějovice**

Foto: archiv Bigy

- 1.** Minulé období bylo složité pro celou naši republiku, pro nás všechny. Biskupské gymnázium J. N. Neumanna a Církevní základní škola, jak zní oficiální název naší instituce napovídá, že pod jednou hlavičkou se skrývají dvě školy: základní škola a gymnázium. Na našich školách jsme se v první řadě snažili vytvořit technické podmínky pro učitele a žáky k online výuce. Každý učitel obdržel nový notebook s příslušnými doplňky pro distanční výuku. Žáci, kteří neměli doma příslušné vybavení, dostali k dispozici starší počítače a případně i datové karty k připojení k internetu.
- Daleko obtížnější ale bylo správně nastavit optimální časový program vzdělávání – přiměřený počet online hodin výuky přes počítač a samostudia u jednotlivých předmětů. Průběžně jsme upravovali rozvrhy, kdy jsme na základě požadavků jak vyučujících, tak i rodičů žáků měnili poměr mezi výukou s učitelem a samostudiem.
- Po skončení výuky „na dálku“ jsme udělali anketu nejenom mezi žáky, ale i mezi jejich rodiči. Z odpovědí jednoznačně vyplynulo, že jsme distanční výuku zvládli. Potvrdily to i výsledky přijímacích zkoušek na gymnázia (u základní školy) a výsledky maturit (u střední školy).
- Chtěl bych poděkovat všem vyučujícím za to, jak se dokázali přizpůsobit nové situaci a za energii, kterou do výuky dávali. I žáci byli šikovni a snažili se. Nicméně, všichni, a to jak učitelé, tak i žáci doufáme, že se distanční výuka nebude v nadcházejícím školním roce opakovat.
- 2.** Máme velkou radost, že jsme obdrželi akreditaci k otevření Základní umělecké školy při Biskupském gymnázium J. N. Neumanna a Církevní základní škole. Od tohoto září tedy otevírá-

me naši vlastní ZUŠku, která má maximální kapacitu 130 žáků. Jenom na základní škole jsme obdrželi více než 70 přihlášek, a to jak do přípravných tříd, nebo na výuku hry na klavír, kytaru a flétnu. Nabídku nástrojů budeme postupně rozšiřovat. Již v tomto školním roce jsme na gymnáziu založili naši vlastní autoškolu. V premiérovém ročníku jsme tak pomohli získat řidičské oprávnění více než čtyřiceti našim předmatulantům.

3. O výuku, a to jak na naší základní škole, tak i na gymnáziu je tradičně velký zájem a v současné době máme všechny povolené limity vyčerpány. Celkem na obou školách studuje 1 220 žáků.

4. Mohl bych nyní argumentovat tzv. tvrdými čísly – kolik žáků je úspěšných při přijímacích zkouškách na střední školy, kolik absolventů gymnázia pokračuje na těch nejvyšších českých vysokých školách nebo odchází studovat do zahraničí. A určitě by tyto čísla byla velmi optimistická. Pro celý pedagogický sbor je ale neméně důležité, aby brány naší základní školy a gymnázia opouštěli zdravě sebevědomí a vzdělání mladí lidé, kteří umějí prosadit svůj názor a jsou zároveň ochotni přijmout i názor ostatních. Mladí lidé, schopní klást si otázky o smyslu věcí. Jsem přesvědčen o tom, že vzdělávání na naší základní škole či gymnáziu je velmi dobrá volba pro další život žáků.

Anketu připravil Petr Samec

NOVÝ ZAČÁTEK školního roku

S koncem léta se opět těšíme na nový školní rok, kdy se otevrou školy a fary v naší Českobudějovické diecézi a budeme moci vyučovat náboženství. Rádi skrze naše vyučující náboženství pomůžeme rodičům dostát jejich slibu při křtu svých dětí, že je budou vychovávat ve víře.

V letošním školním roce 2021/2022 počítáme opět s výukou náboženství převážně ve školách, kde se vyučuje jako nepovinný předmět nebo jako kroužek podle platné legislativy. Přihlášky je možné získat ve svých farnostech přes kněze nebo katechety/ky. Také je možné se obrátit na vikariátního zástupce nebo jsou přímo ke stažení na našich webových stránkách **Prolidi.online**.

Dále nabízíme již několik let Výukové programy pro školy, je možné si vybrat ze široké nabídky na **www.vstupydoskol.cz**.

K letošnímu výročí úmrtí svaté Ludmily chceme navíc nabídnout program zaměřený na tuto českou světici.

Diecézní centrum pro katechezi

Diecézně-misijní mezinárodní seminář Redemptoris Mater

Foto: archiv Redemptoris Mater

Před čtyřmi lety, o Slavnosti Ježíš Krísta Krále, podepsal Mons. Vlastimil Kročil, biskup českobudějovický, v Římě dekret o založení Diecézně-misijního mezinárodního semináře Redemptoris Mater v Českých Budějovicích.

Seminář má za úkol – v souladu s učením Druhého vatikánského koncilu, Učitelského úřadu církve a vlastního Statutu –

– připravovat diecézní kněze s misijní horlivostí. Formace v semináři je zaměřena na simultánně spolupůsobící dimenze, o kterých hovoří posynodální apoštolské adhortace *Pastores dabo vobis*. Jedná se o tyto čtyři dimenze: *lidská*, která představuje „potřebnou a dynamickou základnu“ celého kněžského života; *duchovní dimenze*, která přispívá ke kvalitativní charakteristice kněžské služby; *intelektuální dimenze*, která nabízí potřebné racionální nástroje pro to, aby kněz pochopil hodnoty vlastní pastýřské službě, aby usiloval o jejich vtělování do života a aby předával obsah víry vhodným způsobem; *pastorační dimenze*, která uschopňuje k zodpovědné a prospěšné službě církvi. Výchova kandidátů v semináři Redemptoris Mater tedy formuje budoucí duchovní pastýře, podle příkladu našeho Pána, Ježíše Krísta, Učitele, Kněze a Pastýře. Kandidáti se připravují:

- na službu Slova tím, že stále více pronikají do zjeveného Božího Slova, aby si ji osvojili meditací a byli schopni ho žít slovem a životem;
- ke službě posvěcování a posvátného kultu tak, aby modlitbou a slavením liturgických úkonů dokázali uskutečňovat tajemství spásy, prostřednictvím eucharistické oběti a svátostí;
- ke službě pastýře tak, aby mohli být pro lidi obrazem Krísta, který nepřišel, aby mu sloužili, ale aby sloužil a dal svůj život za spásu mnohých (srov. Mk 10, 45).

Solidní teologická formace je založená především na studiu filozofie a teologie, jakož i na dobré znalosti Písma svatého, Církevních otců a liturgie, což vyžaduje ze strany kandidátů zodpovědnou píli při studiu a svědomitě přípravě na zkoušky, které bohoslovci absolvují na Teologické fakultě Jihočeské univerzity v Českých Budějovicích.

Podle absolvovaných přednášek a podle „Kodexu kanonického práva“ a „*Ratio fundamentalis institutionis sacerdotalis*“, počínaje prvním ročníkem základního kurzu teologie kandidáti procházejí výchovnou přípravou na přijetí mezi kandidáty kněžství (*ad missio*) a dalších služeb: lektorátu a akolytátu; následně, při dodržení kanonických lhůt a po důkladném prověření a moudrém posouzení ze strany představených, jsou připuštěni k jáhenskému a kněžskému svěcení. Po přijetí kněžského svěcení pak pokračuje „stálá formace“, na níž se seminář spolupodílí.

V červnu tohoto roku obdržel kněžské svěcení první kandidát, který již absolvoval předchozí šestileté studium teologie v zahraničí, a poté dokončil formaci v semináři v Českých Budějovicích. Aktuálně se připravuje v semináři ke kněžství 6 bohoslovců z České republiky, Slovenska, Itálie a Mexika. V září tohoto roku by měl seminář přijmout do formace další nové studenty.

R. D. Ing. Zdeněk GIBIEC, ThLic., rektor

Projektové dny přinášejí do života dětí vždy něco navíc

„Překonej sám sebe“, „Jak přežít v přírodě“, „Najdi (svůj) cíl“ nebo „Co už vím a umím“. To jsou názvy projektových dnů, které pro děti v červnu připravila jindřichohradecká Charita v rámci projektu Neformální vzdělávání v České Kanadě ve spolupráci s vojáky ze 44. lehkého motorizovaného praporu v turistické základně Tokániště poblíž Suchdola nad Lužnicí.

Charita v Jindřichově Hradci v rámci Sociálně aktivizační služby pro rodiny s dětmi sv. Rity poskytuje podporu rodinám, které se dostaly do nepříznivé životní situace. „V současné době pomáháme 23 rodinám. Většina dětí v nich je ohrožena sociálně patologickými jevy a školním neúspěchem,“ poznamenává sociální pracovníce Iveta Soukaná. „Pro tyto děti jsme se snažili připravit naučný program, který by je obohatil o nové zkušenosti a naučil je nové věci. Projektových dnů se zúčastnila 14členná skupina dětí ze 7 rodin ve věku 7 až 16 let. Program si moc užívaly,“ dodává Iveta Soukaná.

Například během projektového dne s názvem „**Jak přežít v přírodě**“ děti naučil, jak si postavit kvalitní přístřešek z přírodních materiálů jako např. větví a mechu nebo jak si obstarat a připravit potravu. Součástí programu byla také ukázka techniky Setonova hrnce (způsob přípravy pokrmů / masa ve vyhloubené jámě pomocí nahřátých kamenů z ohně), kterou si následně vyzkoušely v praxi. Projektový den „**Najdi (svůj) cíl**“ zase umožnil rozvíjet dětem vzájemnou komunikaci a spolupráci v týmu. Seznámily se s geografickými pomůckami a mapami a v menších skupinách na předem připravené trase plnily úkoly.

Farní charita Jindřichův Hradec

Diecézní centrum pro rodinu nabízí a zve

Pastorační středisko spolu s Diecézním centrem pro rodinu v novém školním roce nabízí tyto jednorázové i pravidelné akce. Všichni, kdo se chtějí zúčastnit, jsou srdečně zváni.

Pout' rodin s požehnáním do nového školního roku na Nových Hradech v sobotu 4. září 2021 od 10.30 do 15.00. Podrobnější

informace najdete na webu prolidi.online.

Již několik měsíců se na Hosíně u Českých Budějovic každou poslední neděli v měsíci setkávají **mladé manželské páry a mladé rodiny** ke společnému slavení mše svaté a společenství. Setkání se účastní celkem 15 mladých párů a je otevřené pro další. Informace opět na webu prolidi.online.

Novinkou od 19. září 2021 je **setkání rodin bez ohledu na věk**. Bude se konat každou 3. neděli v měsíci. Začneme společnou mši svatou a následovat bude zamyšlení se nad podněty pro rodiny, které vydal Vatikán v rámci Roku rodin.

Od 5. října začíná nový turnus přípravy snoubenců na manželství **Svatba na dohled**. Pozvánku a možnost přihlášení najdete na webu prolidi.online/projekty-rodiny.

Dětský tábor Hraničářův učení

V týdnu od 11. července do 16. července přijelo na Hosín 30 dětí s vedoucími ze všech koutů diecéze. Téma tábora bylo inspirováno fantasy knihou od Johna Flanagena, která ukazuje, že s minimálními prostředky lze dosáhnout velkých věcí, když lidé drží spolu. Duchovně táborem Hlubina na Hosíně doprovázel otec Tomas van Zavrel, ředitel Pastoračního střediska. V průběhu dne probíhala ranní modlitba, mše svatá a večerní chvály v doprovodu Lenky Křištofové, na které se děti každý den těšily, protože vše bylo uzpůsobeno jejich věku a schopnostem chválit Pána. Během dne se děti stávaly hraničáři, kteří neváhají pomoci Willovi s ochranou království Araluen.

Celý týden byl nabitý zážitky, ale také duchovním povzbuzením pro děti a vedoucí. Nechyběla ani noční stezka odvahy, která byla zakončena spaním ve stanech. „*Nejsilnějšími momenty byly mše svaté a večerní chvály, během kterých jsme jako vedoucí mohli vidět radost dětí chválící Pána svojí dětskou bezprostředností, kterou mohou být vzorem i nám dospělým.*“ říká Petra Pletánková, hlavní vedoucí tábora.

Iva Hojková, Pastorační středisko

30 kilometrů pro Charitu

V rámci Diecézní pouti 2021 si Diecézní charita České Budějovice připomene 30 let od svého vzniku. V noci z 8. na 9. října se příznivci Charity mohou připojit k pěší pouti z Českého Krumlova do Českých Budějovic, která čítá symbolických 30 kilometrů.

Pěší putování příznivců i pracovníků charitního díla v česko-budějovické diecézi započne na vlakovém nádraží v Českém Krumlově, odkud by se měli poutníci vydat ve 24 hodin (z pátku na sobotu) do Českých Budějovic. Bližší informace najdete na webových stránkách www.dchcb.cz/30let.

POZVÁNKA NA Nazaretská setkání

Nazaretská zastavení jsou iniciativou Školy křesťanského života a evangelizace Marie z Nazareta, Matky Církve a chtějí nabídnout katolíkům další prohloubení jejich víry a poznání Boha a Církve. A to prostřednictvím měsíčních setkání: **Lectio divina** s otcem Tomášem van Zvrem, **modlitba 24/7** s Marií Němcovou a dvě měsíční setkání s generálním vikářem Mons. Davidem Henzlem, který poutavým a fundovaným způsobem představí systematický **výklad Katechismu katolické Církve**.

Iva Hojková

Inzerce

Běžný čtvrtěční program v kostele Svaté Rodiny

17.30 Modlitba nešpory | 18.00 Adorace Nejsvětější svátosti (možnost zpovědi)

19.00 Program Nazaretských setkání

1. čtvrtek – Rozjímání nad nedělními mešními texty (R. D. Tomas van Zvrel)
2. čtvrtek – Systematický výklad Katechismu katolické Církve (Mons. David Henzl)
3. čtvrtek – Modlitba 24/7: existenciální modlitba (Marie Němcová)
4. čtvrtek – Systematický výklad Katechismu katolické Církve (Mons. David Henzl)
5. čtvrtek – Agapé neboli společná večeře (pouze pro přihlášené)

Po každém setkání „se jde na jedno“ | Změna programu vyhrazena na proliďi.online

ČERVENÁ STŘEDA 2021

Mezinárodní připomínka lidí pronásledovaných pro víru

SETKÁNÍ ZÁJEMCŮ

Kdy:
30. září 2021
od 16:00

Kde:
Kostel sv. Vojtěcha,
Kolejná 4, Praha 6
nebo ONLINE

Přihlášky a informace:
www.cervenastreda.cz

- Zjistíte možnosti zapojení se do iniciativy Červená středa ve Vaší obci či farnosti
- Dozvíte se více o problematice náboženské svobody
- Inspirujete se aktivitami jiných farností a sborů
- Objevíte technické možnosti nasvícování budov červeným světlem

#RED
WED
NES
DAY

Setkání ke shlédnutí
také online!

Včelnička: žehnání nové kaple, zvonu a pamětní desky J. J. Rücklovi

V sobotu 24. července 2021 se od 10:00 hodin v obci Včelnička u Kamenice nad Lipou konala velká slavnost: při slavnostní bohoslužbě požehnal Mons. V. Kročil nově postavenou kapli sv. Anny a nový zvon pro tuto kapli. Na závěr byla také odhalena pamětní deska zdejšímu rodáku JUDr. Janu Jiřímu Rücklovi (1900–1938).

Slavnostní události se zúčastnilo mnoho místních lidí, přespolní i někteří vzácní hosté – přítomen byl např. Doc. Tomáš Parma, magistrální delegát Rytířského řádu Božího hrobu jeruzalémského pro ČR. „Je to velká událost, žádnou kapli se zvonom jsme tu nikdy neměli. Jak se říká, přepsaly se dějiny, protože tato stavba už tady bude s námi. Byla (dnes) hodně velká účast, měla jsem upřímnou radost, přišli lidé z vesnice, jejich rodiny, viděla jsem tady děti, vnoučata,“ řekla tiskové agentuře ČTK Milena Hronová, starostka obce Včelnička.

Otec biskup v promluvě nejprve za vybudování kaple poděkoval obyvatelům Včelničky, a zvláště paní starostce Hronové: „Není tomu tak dávno, co se v naší zemi kříže ničili, obecní kaple chátraly a mnohá jména měla být zapomenuta. Zdejší obec Včelnička se však může radovat, jásat a veselit, protože se dnes stává zářným příkladem pro mnohé další obce a města. Podařilo se totiž uskutečnit velké dílo, na kterém se jistě podílelo mnoho lidí, ale popravdě řečeno, těžko bychom dnes mohli obdivovat dokončené dílo, kdyby nebylo nadšení především ze strany paní starostky, za což si dovoluji vyjádřit svůj osobní dík a uznání. Vám tedy, vážená paní starostko, děkuji za to všechno, co jste vykonala pro tak dobrou a prospěšnou věc.“ Dále pak vyzdvihl význam nové kaple pro každého, kdo půjde kolem: „Pohled na ni bude připomínat každému jedno jediné: chce-li kdo žít plnohodnotný život zde na této zemi, pak k takovému životu patří i jeho vertikální dimenze, tedy duchovní rozměr života... Toto místo se stává místem privilegovaným, místem určeným nejen ke slavení eucharistické oběti – mši svaté, ale i místem k prosté modlitbě třeba i jen několika málo lidí či dokonce jen jednotlivce.“ V promluvě Otec biskup zmínil i důležitost nově odlitého zvonu, který bude vyzvánět třikrát denně: „Slyšíme-li hlas zvonu, pak je to okamžik, kdy skutečně máme pozvednout svou mysl k tomu, který nás všechny přesahuje, je

Nově postavená kaple sv. Anny je dominantou obce; foto: Jan Kotous

Absolutní, Nejvyšší a Nekonečný. Přál bych si, a tak i věřím, že i tento zvon bude plnit svou funkci a poslání, když se bude jeho hlas rozléhat nad celou Včelnicou a okolím.“ V závěru promluvy zazněla pasáž věnovaná JUDr. J. J. Rücklovi: „Jeho jméno patřilo k těm, které v období komunistické totality mělo být zapomenuto. Naštěstí se tak nestalo! ... Přichází mi na mysl průměr z Bible, kdy jeden z budoucích učedníků nazaretského Mistra si klade s jistou mírou pochybností otázku: ‘Co může vzejít z Nazaretu dobrého?’ Nazaret v té době byla maličká osada, bez jakéhokoli významu. I Včelnička je maličkou obcí na pomezí Vysočiny, ale právě zde se narodil člověk, který doslova a do písmene „hýbal“ politickým a kulturním děním v období tzv. první republiky. Dokázal se prosadit a spoluvytvářel hodnoty, na nichž stála Československá republika.“

Obřadu se zúčastnilo velké množství lidí; foto: Jan Kotous

Kaple sv. Anny

Ve Včelnicce dosud stála jen malá kaplička se sochou sv. Jana Nepomuckého. Když v roce 2017 padly vichřicí stoleté lípy v „Hájku“, přemýšlela paní starostka Milena Hronová o vhodném využití uvolněného prostoru. „Projíždíte-li naší vlastí, téměř v každé vesnici mají kapličku nebo zvoničku, jen ve Včelnicce jsme žádnou neměli. Nelíbilo se mi, že při úmrtí našich spoluobčanů musíme vyzvánět rozhlasem. Byla to pro mě nepříjemná věc, a proto jsem navrhla zastupitelům

postavit na místě starých lip novou kapli se zvonom, který bude ovládán elektrickým pohonem," vzpomíná paní starostka. „Chtěla jsem, aby kaple byla zasvěcena ženě, ochránkyni matek a manželství a volba nakonec padla na sv. Annu. Myslím, že nová kaple bude sloužit i jako místo pro duchovní zastavení našich občanů i dalších návštěvníků obce," dodává Milena Hronová. Návrh paní starostky brzy získal podporu zastupitelstva obce a následně bylo schváleno i financování z obecního rozpočtu. Projektantem kaple byla Ing. Barbora Říhová, která do plánů zapracovala nápady administrátora farnosti P. Mgr. Václava Šiky, místního tesaře Josefa Dvořáka a také paní starostky. Na stavbě kaple se podílelo celkem osm odborných firem.

Nový zvon

Ze zvonice kaple sv. Anny bude každý den vyzvánět nově odlitý zvon „Svatá Anna“ – vždy ráno v 7:00, v pravé poledne a také k večernímu klekání v 19:00. Navíc bude zvon ohlašovat také úmrtí občanů obce Včelnička. Výzdobu zvonu tvoří znak obce Včelnička s letopočtem L. P. 2021, reliéf svaté Anny a nápis „Svatá Anno, matko matek, ochraňuj naši obec.“ Zvon váží 40 kg, vysoký je 39,5 cm a naladěný je do tónu C3. Zvon byl financován z darů občanů a také z obecního rozpočtu. Odlití zvonu v dílně Zvonařství – Michal Votruba Myslkovice se 29. června 2021 zúčastnili také občané Včelničky.

Pamětní deska J. J. Rückla

Pamětní deska rodáku ze Včelničky je umístěna u vchodu do kaple sv. Anny. Její umístění inicioval J. Em. kardinál Dominik Duka na odborné konferenci věnované životu J. J. Rückla v lednu 2021. Paní starostka Milena Hronová na to vzpomíná: „Pan kardinál mě jako starostku požádal, zda bychom souhlasili s odhalením pamětní desky panu Rücklovi. Ráda jsem souhlasila a hned mě napadlo, že naše kaple by byla pro tuto pamětní desku ideálním místem. Kde by mě napadlo v roce 2017, kdy jsem začala přemýšlet o stavbě kaple, že se jednou podívám do Prahy, a ještě o tom budu mluvit s J. Em. Dominikem kardinálem Dukou. Vše se děje tak, jak má.“

JUDr. Jan Jiří Rückl

Československý prvorepublikový průmyslník, právník, filozof a odborník na vědeckou organizaci práce se narodil 12. května 1900 ve Včelničce do tradiční české sklářské rodiny. Sehrál pozitivní roli při uzavírání mezistátního dokumentu – *Modu vivendi* – mezi Svatým stolcem a Československem v roce 1928. V roce 1935 byl hlavním organizátorem a výkonným předsedou celostátního sjezdu katolíků ČSR. V tomtéž roce se rozhodně postavil za kandidaturu Edvarda Beneše na funkci prezidenta republiky. Neúnavnou prací na sblížení tradičních křesťanských kruhů v Československu významně ovlivnil postoj Československé strany lidové a Hlinkovy slovenské lidové strany a přispěl tak zásadním způsobem ke zvolení dr. Edvarda Beneše prezidentem republiky. **Je historickou pravdou, že bez Rückla a jeho působení by dr. Edvard Beneš nebyl zvolen prezidentem republiky.** Další informace o J. J. Rücklovi a konferenci věnované jeho životu najdete v článku JUDr. Jana Kotouse na webu www.bcb.cz, případně ve sborníku z odborné konference, o kterém píšeme na straně 22.

Petr Samec

Sochy pro Budějckou stravenku

Ve dnech 5.–7. srpna proběhl v Českých Budějovicích 2. ročník benefiční řezbářské show, jejímž cílem bylo podpořit projekt Budějcká stravenka, který pomáhá lidem bez domova obnovovat pracovní návyky a být prospěšnými pro společnost.

Dřevěné sochy, které vznikly pod pilami řezbářů Františka Kynčla, Ondřeje Drábka a Rajmunda Holíčka, budou následně nabídnuty k prodeji v Zahradnickém centru Ferencík v Českých Budějovicích. Z výtěžku budou poté zakoupeny šedesátikorunové stravenky, za něž si lidé bez domova, kteří se podílejí se na úklidu veřejných prostranství města, mohou nakoupit jídlo. Projekt Budějcká stravenka vznikl v březnu 2020. Od té doby se do něj zapojilo na 120 lidí bez domova, kteří odpracovali více než 4 000 hodin. Lidem na okraji společnosti tak „stravenka“ dává šanci na nový začátek a návrat do běžného života. Projekt je úzce propojen se službami Městské charity České Budějovice – s Domem sv. Pavla a Terénním programem, jež nabízejí potřebným sociální poradenství, podporu a zázemí.

Budějckou stravenku je možné podpořit také prostřednictvím účtu **2021137363/8040**.

Městská charita České Budějovice

Sborník z konference o J. J. Rücklovi

Osobnost a životní osudy JUDr. Jana Jiřího Rückla jsou polozapomenutou epizodou našich dějin. Málokdo dnes ví, co všechno tento prvorepublikový průmyslník, právník, filosof a odborník na vědeckou organizaci práce pro společnost mladého československého státu vykonával. V roce 2020 uplynulo od narození J. J. Rückla 120 let a při té příležitosti se měla konat odborná konference, která by současné generaci připomenula život této osobnosti. Další cílem konference bylo zdůraznění opomíjené skutečnosti, že katolická církev se aktivně podílela na budování československého státu, byť ve složitě a církvi nepříznivé době.

Kvůli pandemii COVID – 19 byla konference nakonec uspořádána až 28. ledna 2021. Pozvání na konferenci přijal též apoštolský nuncius Mons. Charles Daniel Balvo, jehož účast zdůraznila význam, jaký měl J. J. Rückl pro úpravu vztahů mezi Svatým stolcem a ČSR a také pro vnitřní život církve v Československu.

Díky úsilí pánů Jana Kotouse a Michala Pehra vznikl z odborných příspěvků sborník, který v červenci 2021 vydala Památková komora České republiky, z. s. Sborník na více než 300 stranách obsahuje příspěvky devíti badatelů, řadu dalších zajímavých dokumentů a obsáhlou obrazovou přílohu. Pro badatele může být velmi cenná zvláště faksimile rukopisu JUDr. Vlastimila Klímy (1898–1987), národně demokratického politika, právníka, vlastence a přesvědčeného demokrata. Text nazvaný „*Dr. J. J. Rückl – muž, jenž korunoval prezidenta*“ je velmi výmluvným a poutavým osobním svědectvím o zcela

zásadní roli J. J. Rückla při zvolení Dr. Edvarda Beneše prezidentem Československé republiky.

Obsah sborníku:

Jan Kotous: Několik slov úvodem; **Kardinál Dominik Duka ke sborníku prací z konference; Vystoupení apoštolského nuncia Mons. Balvo na konferenci; Pozdrav olomouckého arcibiskupa a předsedy ČBK Mons. Jana Graubnera; Pozdrav předsedy Senátu PČR Ing. Miloše Vystrčila; Záštitu hl. m. Prahy; Pozdrav místopředsedy Jednoty českých právníků JUDr. Martina Foukala; Michal Pehr:** Jan Jiří Rückl 1900–1938 Moderní katolický politik a podnikatel; **Tomáš Parma:** JUDr. Jan Jiří Rückl jako zakladatelská postava Rytířského řádu Božího hrobu jeruzalémského v meziválečném Československu; **Jan Kuklík:** JUDr. Jan Jiří Rückl a volba Dr. Edvarda Beneše prezidentem republiky; **Cyril Svoboda:** Diplomát JUDr. Jan Jiří Rückl; **Drahomír Jančík:** Aktivita Jana Jiřího Rückla v prostoru hospodářství; **Róbert Letz:** Jan Jiří Rückl a Hlinkova slovenská ľudová strana; **Martin Štefko:** Jan Jiří Rückl a vědecká organizace práce; **Rijad Gabriel Mulamuhic:** Rückl a představitel katolické církve na Slovensku ve zlomovém roce 1935; **Stanislav Vejvar:** JUDr. Jan Jiří Rückl – blízký spolupracovník předsedy české zemské organizace Československé strany lidové Msgre. Bohumila Staška; **Milena Hronová:** Rücklové ve Včelničce; **Michal Pehr:** Vzpomínkový text JUDr. Vlastimila Klímy; **Faksimile rukopisu JUDr. Vlastimila Klímy; Jan Kotous:** Ing. Jiří Rückl

Petr Samec

„Srdce na cestě“

Začátkem prázdnin proběhl putovní týden „Srdce na cestě“, kterého se zúčastnili mladí lidé z česko-budějovické diecéze. „Program byl připraven tak, abychom se dostali do situací, ve kterých musíme řešit překážky nevšedními způsoby,“ říká účastnice Barbora Švarcová.

Náš cestovní týden byl zahájen ve Sv. Janu pod Skalou mší svatou s otcem Rafalem Kacou, ředitelem Diecézního centra pro mládež. Do nového dne účastníci vstávali postupně na adoraci v jeskynní kapli sv. Jana Křtitele. Část tohoto dne strávily skupiny v Praze a odpoledne se rozjely dle instrukcí na DCŽM Vesmír nebo na DCŽM Příchovice. Během týdne je překvapila výzva procestovat Českou republiku a cestou plnit různé nevšední výzvy. „Nejvíce mě překvapilo, kolik se toho dá za jeden den navštívit a poznat,“ říká Lukáš Hejhal. V rámci programu „*Mladí fandí Velehradu*“ jsme prožili úžasné chvilky se skupinou GODZONE. Pro mnohé účastníky byly chvilky velkým povzbuzením ve víře. Celý týden jsme

zakončili grilováním ve Valašských Kloboukách a modlitbou u táborového ohně.

Během týdne zažili účastníci mnoho výzev a zážitků. Věříme, že účastníky budou provázet nejen zážitky s přáteli, ale hlavně vědomí, že jsme od Boha pozváni na plavbu oceánem se štíhlou plachetnicí.

Petra Pletánková, Diecézní centrum pro mládež

Personalia

A. Ustanovení

P. Mgr. Petr Maxmilián Koutský byl k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu **rektora kostela sv. Kříže v Písku**, vikariát Písek. Od **1. 9. 2021** je ustanoven excurrentem administrátorem farnosti **Putim**, vikariát Písek. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1056 a 1058/2021.

P. Dr. Theol. Tomáš Cyril Havel, CFSsS byl k **31. 8. 2021** odvolán z úřadu excurrentem administrátora farnosti **Putim**, vikariát Písek a od **1. 9. 2021** je ustanoven výpomocným duchovním v **kostele Panny Marie Růžencové v Českých Budějovicích**. Č. j.: 1059/2021.

R. D. Mgr. Josef Sláčík byl k **18. 7. 2021** odvolán z funkce excurrentem administrátora farnosti **Vyskytná**, vikariát Pelhřimov. Všechna ostatní dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1416/2021.

R. D. Mgr. Jan Doležal, ukončil řeholní formaci, vrátil se zpět do diecéze českobudějovické a od **16. 6. 2021** byl ustanoven výpomocným duchovním ve farnostech **Chvojnov** a **Zachotín**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1373/2021. K **18. 7. 2021** byl odvolán z funkce výpomocný duchovní ve farnostech **Chvojnov** a **Zachotín**, vše vikariát Pelhřimov. Od **19. 7. 2021** byl ustanoven administrátorem farnosti **Chvojnov**, excurrentem administrátorem farností **Vyskytná** a **Zachotín**, vše vikariát Pelhřimov. Č. j.: 1418, 1419 a 1420/2021.

P. Mgr. Ján Augustin Grambal, OPraem. byl od **19. 7. 2021** ustanoven **vikariátním sekretářem vikariátu Pelhřimov**. Všechna dosavadní ustanovení zůstávají v platnosti. Č. j.: 1392/2021.

R. D. Bc. Viktor Jakovič byl **19. 6. 2021** v českobudějovické katedrále sv. Mikuláše vysvěcen na kněze a od téhož data byl ustanoven farním vikářem ve farnostech **Písek** a **Čížová**, vše vikariát Písek. Č. j.: 1446/2021. Od **19. 7. 2021** byl ustanoven rektorem **kostela sv. Kříže v Písku**, vikariát Písek. Č. j.: 1447/2021.

Bc. Pavel Kasal byl **17. 7. 2021** v katedrále sv. Mikuláše v Českých Budějovicích vysvěcen na jáhna a od téhož data byl ustanoven k jáhenské službě ve farnosti **děkanství u sv. Mikuláše v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město. Č. j.: 1603/2021.

P. Mgr. Milan Mihulec, SDB je od **1. 9. 2021** ustanoven farním vikářem ve farnosti **u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město. Č. j.: 1713/2021.

B. Suspense:

R. D. Mgr. Mariusz Klimczuk byl k **25. 6. 2021** odvolán z funkce výpomocného duchovního v **kapli sv. Františka z**

Assisi v Domě sv. Františka ve Veselí nad Lužnicí, vikariát Tábor a od téhož data se na něho vztahuje *suspensio ad cautelam* ve smyslu kán. 1333 § 1 CIC. Č. j.: 1532/2021.

C. Ukončení kněžské služby v diecézi:

P. Jozef Gabriel Labuda, OPraem. byl k **18. 7. 2021** odvolán z úřadu administrátora farnosti **Chvojnov** a excurrentem administrátora farnosti **Zachotín**, vše vikariát Pelhřimov a z funkce **člena vikariátní rady vikariátu Pelhřimov**. Č. j.: 1417/2021.

P. Mgr. Vít Dlapka, SDB byl k **30. 8. 2021** - na žádost svých řeholních představených, odvolán z funkce farního vikáře ve farnosti **u kostela sv. Vojtěcha v Českých Budějovicích**, vikariát České Budějovice-město. Č. j.: 1712/2021.

Upřímně jim oběma děkujeme za jejich kněžskou službu v českobudějovické diecézi a k dalšímu působení v želivském klášteře a v brněnské diecézi přejeme Boží požehnání.

D. Životní jubilea:

P. Mgr. Peter J. M. Vianney Madár, CFSsS oslavil **4. 8. 2021** své čtyřicáté narozeniny.

R. D. PhDr. Mgr. Vladimír Tetřal oslaví **14. 9. 2021** své šedesáté narozeniny.

P. Ján Štefan Nemec, CFSsS oslavil **31. 8. 2021** své šedesáté páté narozeniny.

Všem jubilantům upřímně blahopřejeme.

Z diáře Otce biskupa VLASTIMILA KROČILA

5. 9.	10:00	Chroboly: pouť
12. 9.	10:00	Lukavec: biřmování
14. 9.	10:00	Praha – ČBK: ekonomicko-právní komise
18. 9.		Tetín: Národní svatoludmilská pouť
7. 10.	9:30	České Budějovice: setkání vikářů
8. 10.	15:00	Štěkeň: mše svatá
9. 10.		České Budějovice: diecézní pouť

Vzhledem k situaci s COVID-19 se může program změnit.

Letní hudební putování ke slávě Boží

Otec Tomas van Zavrel a Lenka Křištofová z Duo AMDG opět cestovali po naší diecézi a navštěvovali domovy pro seniory, ale také kostely a kaple, kde zazněly koncerty a večery chval. Putování se konalo ve dvou týdnech – od 26. do 30. července a od 16. do 20. srpna

Vystoupení AMDG v domově důchodců v Sušici; foto: archiv Pastoračního střediska

Pro babičky a dědečky si připravili hudební pásmo s národními písničkami a s příběhy k počtě sv. Ludmily, jejíž 1100. výročí smrti tento rok slavíme. Celkem vystoupili 10x, například v domovech pro seniory ve Veselí nad Lužnicí, v Hluboké nad Vltavou, v Sušici, v Dobré Vodě u Českých Budějovic, v Chýnově, v Budislavi, v Českých Budějovicích. Babičky a dědečkové se mohli na základě legendy a životopisu sv. Ludmily dozvědět něco o této svaté kněžně. Poznali, že i ona byla manželkou a babičkou, musela se potýkat s mnoha těžkostmi ve svém životě a že svůj život svěřila Bohu poté, co se stala křesťankou. Díky vybraným příběhům se klienti mohli ponořit do vzpomínek na své dětství, dospívání, rodičovské či prarodičovské role. Hlavně ale si mohli uvědomit, jak jsou stále důležití i v této fázi života pro všechny, kdo se s nimi setkávají. Příběhy byly z pera Bruna Ferrera. I pečující personál byl rád, že je otec Tomas a paní Lenka navštívili. Za vše mluví slova jednoho klienta z Domu sv. Františka z Veselí nad Lužnicí: „Moc se mi to líbilo. Zpívali národní písničky, takové, které hodně známe, a tak jsem si je taky mohl zazpívat. Začali písničkou, kterou měl rád náš tatíček Masaryk, „Ach synku, synku“. Ta písnička mně se líbí, ale můj táta ji neměl rád a vždycky mě napomínal, abych ji nezpíval.“ Finanční příspěvek z domovů seniorů věnuje Duo AMDG vždy Spolku Most-České Budějovice, z kterého se pak financují různé pastorační činnosti.

Duo AMDG nevystupovalo jen v domovech seniorů. Aby byl jejich čas co nejlépe využit, nabízí farnostem, městům a obcím **Večery chval** nebo **koncerty duchovní hudby**. V pondělí

26. 7. chválili Pána spolu s věřícími v Sezimově Ústí v kostele Povýšení sv. Kříže, přičemž na klávesy hrál hostující Miroslav Kaleja. Záznam je možné zhlédnout na **YouTubeProliDi.on-line**. Pozvání přijali až do Klatov v Domově pokojného stáří Naší Paní v Klatovech, kde se konaly **Zahradní chvály** s modlitbou žehnání domovu i městu. V srpnu byli pozváni do farnosti Soběslav a do Prachatic.

V roce výročí 300 let od blahořečení sv. Jana Nepomuckého uspořádali koncerty s písněmi a příběhy k počtě tohoto světce v několika kostelích, např. v Dasném a ve Stříbřeci na Třeboňsku, kde je místostarostka přijala s povděkem, neboť přes dobu nouze kvůli koronaviru nemohli v obci žádné veřejné akce pořádat. A v sobotu 18. září jsou pozváni do kostela sv. Jana Nepomuckého do Svatého Jana nad Malší. Koncerty jsou podpořeny Jihočeským krajem v rámci projektu Křesťanské Povltaví.

Chvála Bohu, že se tyto hudební programy, večery chval a koncerty mohly uskutečnit. Otec Tomas a paní Lenka totiž prostřednictvím svého vystoupení žehnají všem obyvatelům a personálu v sociálních zařízeních a pomáhají tak otevírat srdce lidí Pánu, starouši se tak mohou rozpomenout na to, co často jako děti zažívali, když se modlili a chodili do kostela a pak z různých důvodů přestali. A také svými písněmi a příběhy žehnají i účastníkům koncertů a chval.

Iva Hojková,
Diecézní centrum pro seniory